

Warszawa, dnia 21.09. 2022 r.

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚZIL.420.6.2021.KB.37

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 oraz art. 127 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.), dalej Kpa, w związku z art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081, ze zm.), dalej ustawa ooś, po rozpatrzeniu odwołań: [REDAKTOWANE] z dnia 21 grudnia 2020 r., [REDAKTOWANE] z dnia 18 grudnia 2020 r. oraz FAKRO Sp. z o.o. z dnia 23 grudnia 2020 r., reprezentowanej przez pełnomocnika [REDAKTOWANE], od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 25 listopada 2020 r., znak: OO.420.1.15.2018.AMi, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na *budowie połączenia DK 87 w Nowym Sączu z DW 969*,

1. uchylam pkt I.1.1.2.2 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Na etapie realizacji przedsięwzięcia, podczas prowadzenia prac ziemnych na wysokości stwierdzonych stanowisk archeologicznych, znajdujących się w odległości do 300 m od granic przedsięwzięcia, zapewnić nadzór archeologiczny.”;

2. uchylam pkt I.1.1.2.6 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Zaplecze budowy i place magazynowe należy zorganizować w sposób zabezpieczający przed zanieczyszczeniem środowiska gruntowo-wodnego, na utwardzonej powierzchni i w odległości minimum 100 m od cieków. Zakazuje się lokalizowania zapleczy/placów magazynowych w międzywalu Dunajca oraz lokalizowania zapleczy budowy/placów magazynowych i dróg dojazdowych w miejscach występowania roślin chronionych.”;

3. uchylam pkt I.1.1.2.8 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„W wodach pochodzących z odwodnienia wykopów budowlanych przed odprowadzeniem do wód, ziemi lub do zewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych, należy zredukować stężenie zawiesiny ogólnej do wartości poniżej 100 mg/l, a stężenie węglowodorów ropopochodnych poniżej 15 mg/l.”

4. uchylam pkt I.1.1.2.11 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Na czas etapu realizacji rośliny chronione występujące w pasie budowlano-montażowym, a niepodlegające usunięciu należy zabezpieczyć poprzez oznakowanie ich stanowisk taśmą ostrzegawczą, rozpiętą pomiędzy wbitymi w ziemię palikami (na wysokości 1-1,5 m). Krawędzie obszaru należy wyznaczyć w odległości 2 m od skraju stanowiska. Po zakończeniu robót budowlanych zabezpieczenia należy zdemontować. Czynności związane z montowaniem i demontażem należy wykonać pod nadzorem specjalisty botanika.”;

5. uchylam pkt I.1.1.2.12 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Wycinkę drzew i krzewów kolidujących z realizacją planowanego przedsięwzięcia, należy przeprowadzić poza okresem lęgowym ptaków, tj. w terminie od 16 października do końca lutego. Dopuszcza się przeprowadzenie wycinki w okresie lęgowym jedynie pojedynczych okazów drzew i krzewów i tylko w wyjątkowych przypadkach, po uprzednim potwierdzeniu przez specjalistę ornitologa braku lęgów gatunków chronionych. Kontrolę taką należy przeprowadzić nie wcześniej niż 3 dni przed rozpoczęciem prac. W przypadku wykrycia lęgów gatunków chronionych należy zaprzestać wycinki i postępować zgodnie z wytycznymi specjalisty ornitologa.”;

6. uchylam pkt I.1.1.2.13 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Niezależnie od terminu wycinki, drzewa przeznaczone do usunięcia o średnicy pnia na wysokości 1,3 m wynoszącej powyżej 50 cm lub drzewa z dziuplami i wypróchnieniami (np. ogłowione wierzby), należy skontrolować pod kątem wykorzystania jako miejsca schronień letnich i zimowych nietoperzy oraz siedlisk bezkręgowców. Kontrola musi zostać przeprowadzona przez specjalistę chiropterologa i entomologa, nie wcześniej niż 5 dni przed rozpoczęciem prac. W przypadku stwierdzenia obecności stanowisk gatunków chronionych, należy wstrzymać wycinkę i podjąć działania określone przez ww. specjalistów.”;

7. uchylam pkt I.1.1.2.14 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Drzewa i krzewy pozostające w rejonie baz materiałowych oraz w zasięgu prac i niepodlegające usunięciu należy zabezpieczyć na czas prowadzenia robót przed przypadkowym uszkodzeniem w następujący sposób:

- a) grupy drzew/krzewów należy wygrodzić - powierzchnia ogrodzenia powinna odpowiadać obszarowi wyznaczonemu przez rzuty koron, powiększonemu o bufor wielkości 1-2 m, w przypadku krzewów obszar ten powinien zostać ustalony przez specjalistę dendrologa;
- b) w przypadku pni pojedynczych drzew należy zastosować osłonę w postaci drewnianych listew, tkanin jutowych, grubych mat słomianych lub trzciniowych o wysokości 1,5-2,0 m (w zależności od wysokości drzewa) w sposób osłaniający dookoła całą powierzchnię pnia, bez użycia gwoździ. Nie należy opierać dolnej części ogrodzenia bezpośrednio na nabiegach korzeniowych, a oszalowanie powinno zapewniać swobodny dostęp powietrza;

- c) wykopy wykonywane w strefie korzeniowej drzew należy prowadzić ręcznie lub niewielkimi koparkami, na krótkich odcinkach, ograniczając czas otwarcia wykopów powodujących przesuszenie bryły korzeniowej;
- d) w celu ochrony przed przesuszeniem bryły korzeniowej należy zastosować, np. maty ograniczające transpirację, zaś w okresie zimowym należy zabezpieczać odsłonięte korzenie przed przemarzaniem za pomocą mat, koców lub warstwy torfu oszalanego deskami;
- e) przycinanie korzeni należy prowadzić ostrymi narzędziami tnącymi, niedopuszczalne jest rwanie i miażdżenie systemów korzeniowych, nie należy także uszkadzać korzeni szkieletowych, odpowiedzialnych za statykę drzewa;
- f) zabezpieczyć korony drzew przed uszkodzeniem, w miejscach w których będą one zagrożone np. poprzez podwiązanie narażonych gałęzi;
- g) w obszarze wyznaczonym przez rzut korony drzewa powiększony o bufor wielkości 1-2 m i minimum 1 m od krzewów zabrania się nasypywanie warstw gleby oraz składowanie materiałów budowlanych i odpadów;
- h) nie obsypywać ziemią pni drzew powyżej wysokości 0,2 m ponad pierwotny poziom terenu i krzewów powyżej wysokości 0,1 m ponad pierwotny poziom terenu.

Szczegółowy sposób wykonania oraz zakres zabezpieczeń dostosować do warunków lokalnych, rodzaju prowadzonych prac, po uzgodnieniu ze specjalistą dendrologiem. Po zakończeniu prac zabezpieczenie należy zdemontować.”;

8. uchylam pkt I.1.1.2.15 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Utrata terenów zadrzewionych (wycinka drzew i krzewów) stanowiących siedliska wielu gatunków roślin i zwierząt wymaga przeprowadzenia działań kompensacyjnych/nasadzeń zastępczych drzew i krzewów. Udział powierzchni terenu przeznaczonej do odtworzenia zadrzewień i nasadzeń kompensacyjnych w stosunku do powierzchni wycinek trwałych powinien wynosić minimum 25%, co w analizowanym przypadku wynosi min. 3,9 ha. Nasadzenia powinny składać się głównie z rodzimych gatunków, przy wyborze których należy wziąć pod uwagę panujące na danym terenie warunki siedliskowe w tym glebowe oraz uwarunkowania techniczne, ekologiczne i krajobrazowe.

Dobór materiału nasadzeniowego drzew należy wykonać z uwzględnieniem poniższych wytycznych w zakresie cech, jakie musi posiadać materiał roślinny:

- wyprodukowany zgodnie z zasadami agrotechniki szkółkarskiej;
- prawidłowo uformowany, z zachowaniem charakterystycznych dla gatunku i odmiany: pokroju, wysokości, szerokości i długości pędów, a także równomiernego rozgałęzienia;
- bez uszkodzeń mechanicznych oraz śladów żerowania owadów;
- pąk szczytowy wyraźnie uformowany, bez uszkodzeń;
- bryła korzeniowa prawidłowo uformowana, zwarta, nieuszkodzona ani przesuszona;
- na korzeniach szkieletowych powinny występować liczne drobne korzenie;

– obwody pni sadzonek na wysokości 100 cm powinny wynosić minimum 12 cm. Należy prowadzić monitoring udatności i trwałości nasadzeń zastępczych drzew i krzewów, w okresie 5 lat od ich posadzenia – w 1, 3 i 5 roku. W przypadku stwierdzonego braku zachowania żywotności drzew lub krzewów, nasadzenia należy uzupełniać w stosunku 1:1. Nasadzenia należy uzupełnić najpóźniej w następnym roku kalendarzowym. Termin sadzenia drzew określi specjalista dendrolog.”;

9. uchylam pkt I.1.1.2.16 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Utratę miejsc lęgowych ptaków oraz potencjalnych schronień nietoperzy należy skompensować poprzez wprowadzenie 70 budek lęgowych dla ptaków oraz 10 budek dla nietoperzy. Dokładna lokalizacja i sposób ich wywieszenia powinien zostać ustalony przez specjalistów ornitologa i chiropterologa. Należy wywiesić:

- a) 40 budek typu A o wymiarach: średnica otworu wlotowego 2,7 – 3,3 cm, głębokość od wlotu do dna 21 cm oraz wewnętrzny wymiar dna 11 × 11 cm;
- b) 20 budek typu B o wymiarach: średnica otworu wlotowego 4,7 – 5,0 cm, głębokość od wlotu do dna 26 cm oraz wewnętrzny wymiar dna 14 × 14 cm;
- c) 10 budek półotwartych typu P: wewnętrzny wymiar dna 12 × 12 cm, wysokość tylnej ścianki 16 cm, wysokość przedniej ścianki 5 cm, szczelina między przednią ścianką a daszkiem 3,5 cm, daszek 20 × 20 cm;
- d) 10 budek dla nietoperzy wywiesić w grupach po 5 sztuk – 3 typu Stratmann i 2 typu Issel.

Budki lęgowe dla ptaków zawiesić, wykonać i odpowiednio zabezpieczyć przed niekorzystnymi czynnikami atmosferycznymi, w szczególności:

- budki lęgowe muszą mieć otwieraną przednią ściankę, aby umożliwić czyszczenie ich wnętrza;
- budki lęgowe wykonać solidnie i szczelnie z trocinobetonu lub desek drewnianych grubości 2-4 cm zabezpieczonych przed deprecjacją drewna impregnatem nieszkodliwym dla ptaków;
- budki lęgowe wieszane na drzewach powinny posiadać listwy tylne o grubości 2,5 cm z nawierconymi otworami pod gwoździe.

Corocznie, przez okres 10 lat czyścić zamontowane budki lęgowe dla ptaków w okresie pomiędzy 16 października a 28 lutego, dokonując niezbędnych napraw lub uzupełniając stwierdzone ubytki.

Ponadto na całym odcinku nowo powstałej drogi należy zaprojektować oświetlenie z wykorzystaniem słupów jednostronnych względem jezdni, z oprawami wyposażonymi w lampy o możliwie najniższej emisji barw niebieskich i promieniowania UV, o temperaturze barwnej poniżej 3 000 K (żółte lub pomarańczowe lampy SOX lub SON). Nachylenie opraw zaprojektować w taki sposób, aby było ono równoległe do jezdni, tj. pod kątem 0° w stosunku do powierzchni jezdni w celu ograniczenia efektu olśnienia. Oprawy należy

- wyposażyć w regulowane odbłyśniki, pozwalające na uzyskanie optymalnego rozsyłu światła w kierunku oświetlanej powierzchni (minimalizacja rozsyłu w innych kierunkach).”;
10. **uchylam pkt I.1.1.2.17 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:**

„Wszelkie prace budowlane, w szczególności związane z niwelacją jakichkolwiek zagłębień wypełnionych wodą, w tym powstałych w trakcie realizacji inwestycji, należy wykonywać pod stałą kontrolą nadzoru herpetologicznego, a wszelkie stwierdzone osobniki płazów, gadów (w tym dorosłe osobniki, formy rozwojowe i młodociane) lub innych drobnych zwierząt należy odłowić i przenieść poza plac budowy do odpowiedniego dla danego gatunku siedliska. W przypadku płazów będzie to kompleks stawów zlokalizowany w km 0+550 – 0+750 po prawej stronie drogi.

W celu ochrony małych zwierząt, w tym płazów, przed przemieszczaniem się na teren budowy należy wprowadzić tymczasowe ogrodzenia na granicy pasa budowlano-montażowego w lokalizacjach wskazanych w Tabeli 1. Ogrodzenia należy wykonać z materiału umożliwiającego trwałą naciąg np. folii, brezentu, geotkaniny, plandeki lub siatki polimerowej o oczkach wielkości maksymalnie 0,5 cm × 0,5 cm, w taki sposób aby:

- część nadziemna ogrodzenia posiadała wysokość nie mniejszą niż 50 cm;
- część podziemna ogrodzenia wkopana była w ziemię na głębokość minimum 10 cm;
- górna krawędź ogrodzenia była zakończona dodatkowo 10 cm przewieszką (odgięta pod kątem 45-90°) „na zewnątrz” od placu budowy.

Tabela 1. Lokalizacja ogrodzeń tymczasowych.

L.p.	Przybliżony kilometraż	Strona drogi
1.	0+180 – 0+650	prawa
2.	1+380 – 1+600	prawa i lewa
3.	1+700 – 1+800	prawa i lewa

W okresie najintensywniejszej migracji płazów, tj. od lutego do końca maja i od września do końca października, należy dodatkowo zastosować wiaderka zamontowane po zewnętrznej stronie ogrodzeń tymczasowych (co 30 m oraz na obu ich końcach). Wiaderka o wysokości minimum 40 cm powinny posiadać przepuszczalne dno oraz zostać wkopane równo z gruntem, tak aby stanowiły pułapki pozwalające na wyłowienie migrujących zwierząt (płazów). W pułapkach należy umieścić materiał osłaniający płazy przed słońcem, np. mech, liście. Do każdej pułapki należy włożyć kij, w taki sposób aby wystawał z pułapki pod dużym kątem i umożliwiał wyjście małym gryzoniom. Wiaderka muszą zostać umieszczone maksymalnie blisko ogrodzenia (powinny wręcz do niego przylegać), tak aby płazy wędrujące wzdłuż ogrodzenia zawsze do nich wpadały, a nie przechodziły obok. Specjalista herpetolog będzie kontrolował wiaderka dwa razy dziennie (rano i wieczorem). W przypadku stwierdzenia obecności zwierząt, osobniki należy przenieść do miejsca o

cechach siedliska, w którym występują w sposób naturalny, wskazanego przez specjalistę herpetologa bezpośrednio po stwierdzeniu ich obecności.”;

11. uchylam pkt I.1.1.2.20 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Prace w korycie rzeki Dunajec należy prowadzić pod stałym nadzorem specjalisty ichtiologa. Prace związane z realizacją ustroju nośnego mostu, należy w miarę możliwości technicznych wykonać przy zastosowaniu technologii pozwalającej na minimalną ingerencję w koryto rzeki lub jej brak. Prace te należy prowadzić poza okresem tarła ryb będących przedmiotem ochrony w obszarze Natura 2000 Środkowy Dunajec z dopływami PLH120088 oraz gatunków chronionych ryb mogących wystąpić na terenie inwestycji, tj. poza okresem od początku marca do końca lipca.”;

12. uchylam pkt I.1.1.2.21 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Należy wykonać przejście dolne dla zwierząt dużych zintegrowane z rzeką Dunajec o następujących wymiarach:

- wysokość przejścia: min. 5 m;
- łączna szerokość strefy przeznaczonej dla zwierząt po lewej stronie rzeki: ok. 265 m;
- łączna szerokość strefy przeznaczonej dla zwierząt po prawej stronie rzeki: ok. 76 m.

Powierzchnia przeznaczona dla zwierząt powinna zostać zrekultywowana (wykorzystanie wcześniej zdjętej warstwy próchnicznej gleby) oraz należy zapewnić w miejscach, gdzie jest to możliwe rozwój naturalnej roślinności.”

13. uchylam pkt I.1.1.2.22 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„W celu ograniczenia oddziaływania inwestycji na zwierzęta należy zastosować następujące działania minimalizujące:

- a) przezroczyste ekrany akustyczne zabezpieczyć poprzez zamieszczenie na nich pionowych czarnych pasów o szerokości min. 2 cm, w odstępach co 10 cm;
- b) wykończenie i oznakowanie (kolorystyka, oświetlenie lub ewentualne elementy fluorescencyjne) obiektu mostowego na rzece Dunajec należy dobrać w sposób zapewniający jego widoczność dla ptaków, co pozwoli na zminimalizowanie ryzyka kolizji z jego elementami;
- c) umocnienie skarp cieków Dąbrówka Polska i Majdan na długości ok. 5 m za obiektami mostowymi, a przed wylukowaniami należy wykonać narzutem kamiennym wraz z zasypaniem szczelin pomiędzy głazami frakcją pośrednią i gruntem rodzimym (w wierzchniej warstwie) z dopuszczeniem ekspansji roślinności (ewentualnie dodatkowy wysiew traw) oraz z zastosowaniem nachylenia <math><1:2</math>;
- d) nie wcześniej niż 2 dni przed przystąpieniem do prac związanych z przełożeniem cieku Dąbrówka Polska i Majdan specjalista teriolog przeprowadzi kontrolę pod kątem obecności nor i tam bobrowych. W przypadku wykrycia ich obecności należy wstrzymać prace i postępować zgodnie z wytycznymi ww. specjalisty.

Zabezpieczenia, o których mowa w podpunktach a i b, należy wykonać w konsultacji ze specjalistą ornitologiem, natomiast zabezpieczenia z podpunktu c ze specjalistą herpetologiem.

Na etapie eksploatacji po oddaniu drogi do użytkowania należy przeprowadzić monitoring porealizacyjny w następującym zakresie:

- przez okres 3 lat należy przeprowadzić monitoring wykorzystywania przejścia dla zwierząt, o którym mowa w punkcie I.1.1.2.21. Monitoring należy rozpocząć rok po oddaniu drogi do użytkowania;
- monitoring należy prowadzić poprzez rejestrację zwierząt przy pomocy fotopułapek;
- przez okres 3 lat od powieszenia budek dla nietoperzy, o których mowa w punkcie I.1.1.2.16, należy przeprowadzić bezpośrednie ich kontrole w okresie od początku maja do końca sierpnia;
- przez okres 3 lat od powieszenia budek dla ptaków, o których mowa w punkcie I.1.1.2.16, należy przeprowadzić bezpośrednie ich kontrole;
- w 1, 3 i 5 roku od oddania drogi do użytkowania należy skontrolować siedlisko zastępcze w postaci kompleksu stawów, o którym mowa w punkcie I.1.1.2.17 pod kątem wykorzystywania je przez płazy, w szczególności kumaka górskiego.

Propozycję metodyki prowadzenia monitoringu porealizacyjnego należy przedstawić do akceptacji Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Krakowie. Coroczne sprawozdania z kontroli należy przekazywać Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Krakowie oraz do wiadomości Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, w terminie dwóch miesięcy od zakończenia cyklu kontroli w danym okresie monitoringowym. Końcowe sprawozdanie z przeprowadzonego monitoringu porealizacyjnego zawierające zbiorcze zestawienie zebranych wyników wraz z ich interpretacją, należy przekazać Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Krakowie oraz do wiadomości Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, w terminie trzech miesięcy od zakończenia ostatniego cyklu kontroli w ostatnim okresie monitoringowym.”;

14. uchylam pkt I.1.1.2.25 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„W celu minimalizacji oddziaływania systemu odwodnienia planowanej drogi na małe zwierzęta, w szczególności płazy i gady należy zastosować następujące zabezpieczenia pod nadzorem specjalisty herpetologa:

- w celu zabezpieczenia otwartych zbiorników retencyjnych przed przedostaniem się do nich płazów, wzdłuż całego ogrodzenia podstawowego zbiorników wykonać dogęszczenie jego dolnej części poprzez zastosowanie ogrodzenia z siatki stalowej ocynkowanej o maksymalnych wymiarach oczek 5 mm × 5 mm, wysokości minimum 50 cm w części nadziemnej, zagłębionej w gruncie na głębokości minimum 20 cm, z przewieszką w części górnej długości minimum 10 cm, odchyloną pod kątem 45-90° w stronę na zewnątrz zbiorników. Ogrodzenia zbiorników na całym przebiegu muszą

być szczelne. Pas szerokości 50-80 cm przed ogrodzeniem powinien być koszony dwa razy w ciągu roku.. W przypadku bramy lub furtki należy trwale przymocować ogrodzenie dogęszczające do ich skrzydeł, tak aby prześwit pomiędzy podłożem i skrzydłem bramy/furtki nie był większy niż 5 mm. Dodatkowo w przypadku montażu bramy lub furtki nad terenem nieutwardzonym, na całej szerokości bramy lub furtki należy wykonać nawierzchnię z betonowych płyt chodnikowych, co wykluczy możliwość podkopywania się zwierząt. Dopuszcza się rezygnację z zagłębienia ogrodzenia dogęszczającego w grunt w przypadku, gdy ogrodzenie zbiorników zostanie wykonane na podmurówce (monolitycznej lub systemowej) zagłębionej w grunt na głębokość minimum 20 cm. Ogrodzenie uniemożliwiające dostawanie się płazów do zbiorników należy zamontować bezpośrednio po ich wybudowaniu,

- wszelkie urządzenia i obiekty odwodnienia wgłębne wykonać w sposób uniemożliwiający przedostanie się do nich małych zwierząt np. poprzez zastosowanie pełnych, masywnych lub przykręconych pokryw. Ze względu na możliwość przedostania się małych zwierząt w tym płazów do systemu odwodnienia w urządzeniach podczyszczających należy zastosować rury ucieczkowe lub pochylnie umożliwiające samodzielne wydostanie się zwierząt na zewnątrz. W przypadku, gdy osadniki lub studzienki posiadają otwory wlotowe, należy zabezpieczyć je w sposób utrudniający wpadanie drobnej zwierzyny, w tym płazów do wnętrza obiektów – poprzez wyposażenie otworów w kraty stalowe lub rząd pionowych prętów (płaskowników). Wielkość oczek kraty (odstępów pomiędzy prętami) powinien wynosić maksymalnie 2 cm.

Dwa razy w roku, tj. w okresie od 1 lutego do końca marca oraz w sierpniu, należy prowadzić kontrole stanu systemu odwodnienia drogi, tj. drożności rowów, studzienek i wpustów ulicznych, a także dokonywać niezbędnych czyszczeń i napraw.”;

15. uchylam pkt I.1.1.2.26 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Przed rozpoczęciem prac budowlanych należy zebrać urodzajną warstwę gleby (humus) z powierzchni przeznaczonych na korpus drogi i obiekty drogowe, a następnie złożyć ją w przyzmacach w pobliżu pasa robót, w miejscu wskazanym przez specjalistów botanika i herpetologa. Przyzmy muszą znajdować się w miejscach nienarażonych na rozjeżdżanie przez pojazdy budowy i inne maszyny budowlane. Humus należy w pierwszej kolejności wykorzystać do umacniania skarp oraz rekultywacji terenu w bezpośrednim sąsiedztwie drogi. Pozostałą niezanieczyszczoną glebę wydobytą podczas realizacji przedsięwzięcia należy wykorzystać na potrzeby budowy drogi, jeżeli będzie to możliwe technicznie, technologicznie i organizacyjnie. Należy umożliwić wykorzystanie niezagospodarowanej gleby (w tym humusu) przez inne podmioty.”;

16. uchylam pkt I.1.1.5 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Stwierdzam brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko

w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 10 ustawy ooś.”;

17. uchylam pkt II ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Nakładam obowiązek wykonania analizy porealizacyjnej w celu porównania ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu na środowisko oraz w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia w zakresie emisji hałasu, w tym poprawności przyjętych założeń obliczeniowych oraz sprawdzenie rzeczywistego oddziaływania akustycznego przedmiotowej inwestycji lub sprawdzenie skuteczności zastosowanych środków ochrony akustycznej. Analiza porealizacyjna winna obejmować wykonanie pomiarów emisji hałasu, powstającego w wyniku eksploatacji przedsięwzięcia, w punktach pomiarowych zlokalizowanych w sąsiedztwie projektowanej drogi, w receptorach zgodnych z poniższą tabelą:

Tabela 2. Punkty pomiarowe do wykonania analizy porealizacyjnej.

Lp.	Nr punktu	Adres	Nr działki ewidencyjnej
1.	PR-11	ul. Węgierska 77	43/2, obręb 108, gmina Nowy Sącz (miasto)
2.	PR-12	ul. Węgierska 75	41, obręb 108, gmina Nowy Sącz (miasto)
3.	PR-13	ul. Węgierska 73	40, obręb 108, gmina Nowy Sącz (miasto)
4.	PR-14	ul. Węgierska 74	10/3, obręb 108, gmina Nowy Sącz (miasto)
5.	PR-15A PR-15B	ul. Węgierska 71	39, obręb 108, gmina Nowy Sącz (miasto)
6.	PR-17	ul. G. Piramowicza 11	36, obręb 108, gmina Nowy Sącz (miasto)
7.	PR-18	ul. S. Okrzei 18	15, obręb 108, gmina Nowy Sącz (miasto)
8.	PR-21	ul. Węgierska 60	15/7, obręb 084, gmina Nowy Sącz (miasto)
9.	PR-22	ul. Węgierska 58	15/5, obręb 084, gmina Nowy Sącz (miasto)
10.	PR-23	ul. Węgierska 56	15/6, obręb 084, gmina Nowy Sącz (miasto)
11.	PR-24	ul. T. Chałubińskiego 22a	16/2, obręb 084, gmina Nowy Sącz (miasto)
12.	PR-27A PR-27B	ul. Węgierska 54	18/2, obręb 084, gmina Nowy Sącz (miasto)
13.	brak	ul. Tłoki 81	81, obręb 112, gmina Nowy Sącz (miasto)

Analizę porealizacyjną należy wykonać po upływie jednego roku od dnia oddania obiektu do użytkowania oraz przedstawić jej wyniki Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Krakowie, Marszałkowi Województwa Małopolskiego, Radzie Powiatu Nowosądeckiego, Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w Krakowie i Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, w terminie 18 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania.”

18. w pozostałym zakresie utrzymuję decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Cytowaną w sentencji decyzją z dnia 25 listopada 2020 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie, dalej RDOŚ w Krakowie, działając na wniosek Zarządu Województwa Małopolskiego, reprezentowanego przez ██████████, z dnia 2 października 2018 r., ustalił środowiskowe uwarunkowania realizacji ww. przedsięwzięcia.

Z uwagi na liczbę stron biorących udział w prowadzonym przez RDOŚ w Krakowie postępowaniu, w niniejszej sprawie zastosowanie miał art. 74 ust. 3 ustawy ooś, w myśl którego jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, stosuje się art. 49 Kpa, a zatem, poza wnioskodawcą, pozostałym stronom postępowania doręczenie decyzji z dnia 25 listopada 2020 r. nastąpiło poprzez publiczne obwieszczenie. Mając powyższe na uwadze, RDOŚ w Krakowie, obwieszczeniem z dnia 26 listopada 2020 r., znak: OO.420.1.15.2018.AMi, poinformował strony postępowania o wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Obwieszczenie, o którym mowa powyżej, zostało zamieszczone: na tablicy ogłoszeń Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Krakowie, na tablicy ogłoszeń, w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej Urzędu Gminy Podegrodzie, na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Nowego Sącza oraz na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Chełmiec, gdzie umieszczone zostało najpóźniej – od 1 do 15 grudnia 2020 r.

Decyzja z dnia 25 listopada 2020 r. została zatem skutecznie doręczona stronom postępowania w trybie art. 49 Kpa w dniu 16 grudnia 2020 r. W związku z powyższym, ostatnim dniem do złożenia odwołania był 29 grudnia 2020 r.

Od decyzji z dnia 25 listopada 2020 r. skuteczne odwołania do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, za pośrednictwem organu I instancji w ustawowym terminie wniosły strony postępowania, wymienione w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia.

We wniesionych odwołaniach skarżący przedstawili następujące zarzuty:

1. naruszenie art. 66 ust. 1 pkt 5 lit a ustawy ooś poprzez błędną wykładnię, doprowadzającą organ I instancji do mylnego przekonania, że wariant B i D mają charakter racjonalnej alternatywy;
2. naruszenie art. 7, art. 8 § 1 i 2, art. 77 § 1, art. 80 oraz art. 107 § 3 Kpa w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 5 lit. a i b oraz art. 68 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy ooś poprzez:
 - a) niedokonanie przez organ I instancji analizy racjonalnie alternatywnego wariantu inwestycji w stosunku do wariantu C preferowanego przez Inwestora, co doprowadziło organ I instancji do błędnego przekonania, iż na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego możliwe jest wskazanie wariantu inwestycji najkorzystniejszego dla środowiska;
 - b) brak odniesienia się do oddziaływania ciągu pieszo-rowerowego (o którym mowa w piśmie wnioskodawcy z dnia 6 października 2020 r.) zaprojektowanego przy ul. Podmłynie, w tym brak analizy wpływu jego realizacji w postaci wycinki cennego drzewostanu. Skarżący

- zarzuca ponadto brak wezwania wnioskodawcy do uzupełnienia raportu w powyższym zakresie, co doprowadziło organ do wydania decyzji i wybrania wariantu najkorzystniejszego dla środowiska w oparciu o niekompletny raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, tj. bez zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego;
3. naruszenie art. 7, art. 8 § 1, art. 50 § 1, art. 77 § 1, art. 80 oraz art. 107 § 3 Kpa w zw. z art. 37 pkt 1 i pkt 2, art. 66 ust. 1 pkt 15, art. 68 ust. 2 pkt 2 lit. a oraz art. 80 ust. 1 pkt 3 i art. 85 ust. 2 pkt 1 lit a i b ustawy ooś poprzez:
 - a) wydanie decyzji przez organ I instancji bez uwzględnienia interesu indywidualnego i grupowego mieszkańców miasta Nowy Sącz, a także bez stosownej analizy i oceny materiału dowodowego, co doprowadziło do wyboru wariantu niekorzystnego dla środowiska, niespełniającego założeń inwestycji oraz wprost niezgodnego z wolą i interesem lokalnej społeczności;
 - b) brak wezwania inwestora do sporządzenia rzetelnej analizy wariantu „obywatelskiego” Inwestycji przedstawianego przez społeczeństwo, przedsiębiorców, Sądecką Izbę Gospodarczą oraz spójnego ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Nowego Sącza, uchwalonego uchwałą nr XLIV/431/2017 Rady Miasta Nowego Sącza z dnia 12 września 2017 r. (dalej: Studium);
 4. naruszenie art. 7, art. 8 § 1, art. 50 § 1, art. 77 § 1, art. 80 oraz art. 107 § 3 Kpa w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 5 lit. a i b, pkt 7 oraz art. 68 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy ooś poprzez niedokonanie przez organ I instancji analizy wariantu inwestycji *rzeczywiście alternatywnego* - „obywatelskiego” w stosunku do wariantu preferowanego (C), co doprowadziło organ I instancji do błędnego przekonania, iż na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego możliwe było wskazanie wariantu najkorzystniejszego dla środowiska i dokonanie uzgodnienia z uwzględnieniem interesu publicznego i indywidualnego mieszkańców Nowego Sącza;
 5. naruszenie art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 Kpa w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 5 lit. a i b ustawy ooś polegające na rozpatrzeniu przez organ I instancji materiału dowodowego w sposób niewyczerpujący i niewyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy w sposób dokładny i niezbędny do wydania przedmiotowej decyzji, w szczególności przez:
 - a) niezwrócenie uwagi na identyczny przebieg wariantu preferowanego (C) i wariantu wskazywanego jako racjonalnie alternatywnego (D) we fragmencie od ok. 2+500 km do 3+500 km przez co nie mógł być on traktowany jako wariant racjonalnie alternatywny;
 - b) niezwrócenie uwagi na brak spełnienia przez wariant B podstawowych założeń przedsięwzięcia przez co nie mógł on stanowić alternatywnego wariantu przedmiotowej inwestycji;
 6. naruszenie art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 Kpa w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 5, 6 i 6a ustawy ooś, poprzez brak rzetelnej analizy oddziaływania na środowisko poszczególnych wariantów, w szczególności w zakresie kryteriów realizacji przedsięwzięcia takich jak: czynniki społeczne, ekonomiczne, gospodarcze, bezpieczeństwo ludzi, ład komunikacyjny, zagospodarowanie

przestrzenne zgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju, co doprowadziło organ I instancji do błędnego przekonania, że przedstawiony wariant preferowany przez inwestora jest najkorzystniejszy dla środowiska;

7. naruszenie art. 108 § 1 Kpa przez błędne przyjęcie, że zostały spełnione przesłanki uzasadniające nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, co doprowadziło organ I instancji do nieuzasadnionego nadania przedmiotowej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności;
8. wprowadzone nasadzenia nie zrekompensują strat związanych z wycinką cennych drzew, w szczególności na terenie działek ew. nr 13/19 i 13/20, obręb 84, gmina Nowy Sącz (miasto);
9. pominięty został unikalny charakter szpaleru drzew i krzewów zlokalizowanego na działkach 13/19 i 13/20 w obrębie 84, gmina Nowy Sącz (miasto), który jest siedliskiem lęgowym i żerowiskiem wielu gatunków ptaków, małych ssaków, nietoperzy, gadów. Ponadto w inwentaryzacji nie wykazano występującego w okolicy przedmiotowych działek szlaku migracji sarny;
10. w okolicy nie występują drzewa na których można zamontować budki dla ptaków i nietoperzy;
11. na działce ewidencyjnej nr 12, obręb 108, gmina Nowy Sącz (miasto) (nieruchomość skarżącej), stanowiącej teren realizacji przedsięwzięcia, znajduje się wiele cennych drzew i krzewów w różnym wieku, w tym również dąb, który powinien zostać uznany za pomnik przyrody.

Wraz z powyższymi zarzutami, odwołujący wnieśli o uchylenie skarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia, a także o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej w trybie art. 89-96 Kpa.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Przedmiotowe przedsięwzięcie zostało, co ujęto w zaskarżonej decyzji, zakwalifikowane jako mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 60 oraz 65 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71), dalej rozporządzenie, w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839), tj. drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 31 i 32 oraz obiekty mostowe w ciągu drogi o nawierzchni twardej, z wyłączeniem przebudowy dróg oraz obiektów mostowych, służących do obsługi stacji elektroenergetycznych i zlokalizowanych poza obszarami objętymi formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (§ 3 pkt 60 rozporządzenia) oraz budowie przeciwpowodziowe, z wyłączeniem przebudowy wałów przeciwpowodziowych polegającej na doszczelnieniu korpusu wałów i ich podłoża, w celu ograniczenia możliwości ich rozmycia i przerwania w czasie przechodzenia wód powodziowych, a także regulacja wód lub ich kanalizacja rozumiana jako zagospodarowanie wód umożliwiające ich wykorzystanie do celów żeglugowych (§ 3 pkt 65 rozporządzenia).

Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt. 1 lit. b ustawy ooś, w związku z art. 4 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1712), dalej ustawa o zmianie ustawy ooś, organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach był RDOŚ w Krakowie. Powyższe uzasadnia, z uwagi na brzmienie art. 127 ust. 3 ustawy ooś, właściwość rzeczową i instancyjną GDOŚ w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, organ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego. W toku postępowania odwoławczego GDOŚ rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Organ nie znalazł przyczyn, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie jej do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Uchylenie decyzji w oparciu o art. 138 § 1 pkt 2 *ab initio* Kpa będzie miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie merytoryczne organu odwoławczego jest niezgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji. Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i orzekając co do istoty sprawy, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest w tym zakresie nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości podjętego rozstrzygnięcia. Z sytuacją taką mamy do czynienia w odniesieniu do punktów: I.1.1.2.2, I.1.1.2.6, I.1.1.2.8, I.1.1.2.11, I.1.1.2.12, I.1.1.2.13, I.1.1.2.14, I.1.1.2.15, I.1.1.2.16, I.1.1.2.17, I.1.1.2.20, I.1.1.2.21, I.1.1.2.22, I.1.1.2.25, I.1.1.2.26, I.1.1.5 oraz II decyzji RDOŚ w Krakowie z dnia 25 listopada 2020 r.

Zgodnie z kolei z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. W ocenie GDOŚ w pozostałej części zaskarżona decyzja jest prawidłowa i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jej uchylenie.

Należy przy tym podkreślić, że zakres postępowania odwoławczego nie jest węższy niż zakres postępowania pierwszoinstancyjnego, a organ odwoławczy obowiązany jest dążyć z urzędu,

tak jak organ I instancji, do ustalenia rzeczywistego stanu sprawy. Organ wydający decyzję administracyjną jest obowiązany uwzględnić stan faktyczny ustalony w chwili wydania decyzji. Odnosi się to nie tylko do organu orzekającego w I instancji, ale również do organu wydającego decyzję w postępowaniu odwoławczym (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt: II SA/Po 513/17).

Organ odwoławczy powinien podjąć wszelkie możliwe kroki w celu merytorycznego załatwienia sprawy, a nie uwalniać się od obowiązku orzekania, przekazując sprawę organowi pierwszej instancji. Jednocześnie ma prawo do tego, aby własne orzeczenie, którego nieodłączną częścią jest uzasadnienie, sformułować w taki sposób, który doprowadzi do usunięcia wad rozstrzygnięcia (wskazanego w osnowie) i uzasadnienia orzeczenia organu pierwszej instancji (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 7 lipca 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 320/20).

Analiza materiału dowodowego zebranego przez RDOŚ w Krakowie, po przeprowadzeniu szczegółowej analizy przez GDOŚ wykazała, że nie zostały ustalone wszystkie istotne, mające znaczenie prawne dla sprawy okoliczności faktyczne sprawy. Wobec powyższego, organ odwoławczy pismami: z dnia 21 czerwca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.6.2021.KB.4, z dnia 28 grudnia 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.6.2021.KB.17, z dnia 11 kwietnia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.6.2021.KB.22, z dnia 27 kwietnia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.6.2021.KB.24 oraz z dnia 10 sierpnia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.6.2021.KB.35, wezwał podmiot podejmujący się realizacji inwestycji do uzupełnienia braków formalnoprawnych wniosku o wydanie decyzji środowiskowej, a także do przedłożenia wyjaśnień merytorycznych dotyczących przedmiotowej inwestycji.

Odpowiedzi na powyższe wezwania przedłożone zostały przez wnioskodawcę przy pismach: z dnia 6 lipca 2021 r., znak: ZDW/PW/2021/5077/DI-6/AZ, z dnia 28 lutego 2022 r., znak: ZDW/PW/2022/1431/DI-6/DN, z dnia 13 maja 2022 r., znak: ZDW/PW/2022/3576/DI-6/DN, z dnia 3 czerwca 2022 r., znak: ZDW/PW/2022/4184/DI-6/DN, z dnia 24 sierpnia 2022 r., znak: ZDW/PW/2022/6326/DI-6/MMa oraz z dnia 13 września 2022 r., znak: ZDW/PW/2022/6806/DI-6/MMa.

Przekazane w odpowiedzi na wezwania dodatkowe informacje i wyjaśnienia posłużyły do szczegółowej oceny oddziaływania planowanego zamierzenia inwestycyjnego na środowisko oraz pozwoliły na doprecyzowanie warunków realizacji przedsięwzięcia zawartych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W toku postępowania, wnioskiem z dnia 30 kwietnia 2021 r. (data wpływu do GDOŚ: 7 maja 2021 r.) Sąddecka Izba Gospodarcza, powołując się na art. 31 § 5 Kpa, wystąpiła o wyrażenie zgody na przedstawienie poglądu organizacji społecznej w niniejszej sprawie, przyjętego w formie uchwały Zarządu Sąddeckiej Izby Gospodarczej z dnia 28 kwietnia 2021 r., stanowiącej załącznik do wniosku.

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.6.2021.KB.8, organ II instancji, przychyłając się do wniosku Sąddeckiej Izby Gospodarczej, wyraził zgodę na

przedstawienie poglądu w niniejszej sprawie przez organizację społeczną, która nie uczestniczy w postępowaniu na prawach strony. Zawiadomieniem z dnia 4 sierpnia 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.6.2021.KB.9, GDOŚ poinformował strony postępowania o wydanym postanowieniu.

W przedłożonej uchwale organizacja społeczna przedstawiła swoje negatywne stanowisko dotyczące wyboru wariantu C jako wariantu realizacyjnego w decyzji RDOŚ w Krakowie będącej przedmiotem niniejszego postępowania, wnosząc przy tym o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. Prezentowane uwagi oraz postulaty tożsame są z zarzutami stawianymi przez odwołujących (m.in. niezgodność wariantu realizacyjnego z założeniami studium, propozycja „wariantu obywatelskiego”), z tego względu ustosunkowanie się przez GDOŚ do przedstawionego stanowiska nastąpi w dalszej części niniejszego rozstrzygnięcia, podczas odpowiedzi na zarzuty podniesione w odwołaniach.

Pismami z dnia 2 sierpnia 2021 r. oraz z dnia 18 listopada 2021 r. ██████████ uzupełniła wniesione odwołanie, podtrzymując przedstawione uprzednio postulaty, a także przedkładając fotografie drzew znajdujących się na nieruchomości skarżącej, stanowiącej teren realizacji planowanego przedsięwzięcia.

Pismem z dnia 12 października 2021 r., Zarząd Dróg Wojewódzkich w Krakowie reprezentujący wnioskodawcę zwrócił się o bezpośrednie doręczanie pism dotyczących prowadzonego postępowania, w ślad za czym, pismem z dnia 22 grudnia 2021 r. poinformowano o zmianie pełnomocnika wnioskodawcy w niniejszej sprawie, przedkładając dokumenty potwierdzające wskazane umocowanie.

W trakcie postępowania odwoławczego, przed wydaniem decyzji rozstrzygającej sprawę, GDOŚ, działając zgodnie z art. 10 § 1 Kpa oraz mając na względzie obowiązki wynikające z zasady czynnego udziału stron w postępowaniu, zawiadomieniami z dnia 15 czerwca 2022 r., znaki: DOOŚ-WDŚZIL.420.34.2020.KB.31-32, poinformował strony o możliwości zapoznania z materiałem dowodowym oraz wypowiedzenia się co do jego treści.

Po doręczeniu powyższego zawiadomienia, strona postępowania zapoznała się z zebrany przez GDOŚ materiałem dowodowym (notatka służbowa w aktach sprawy). Pismem z dnia 10 lipca 2022 r. ██████████ oraz pismem z dnia 15 lipca 2022 r. FAKRO Sp. z o.o., wykorzystując przysługujące uprawnienia procesowe, wnieśli uwagi, ustosunkowując się do zebranego materiału dowodowego.

We wniesionych uwagach strony podtrzymały zarzuty i postulaty stawiane w odwołaniach. ██████████ podniósł kwestię ciągu pieszo-rowerowego; braku odpowiedniej analizy oddziaływania tego fragmentu przedsięwzięcia na środowisko oraz negatywnego wpływu wycinki drzew związanej z jego realizacją. Ponadto skarżący twierdzi, iż na działkach ewidencyjnych nr 13/19 oraz 13/19, obręb 84 nie przeprowadzono odpowiedniej inwentaryzacji przyrodniczej, co skutkowało umniejszeniem unikalnego charakteru wskazywanego obszaru i brakiem oznaczenia go jako cenne siedlisko przyrodnicze.

Z kolei FAKRO Sp. z o.o. powtarzając zarzuty dotyczące wariantowania przedsięwzięcia

(braku przedstawienia wariantu alternatywnego względem wariantu C i zbadania „wariantu obywatelskiego” jako preferowanego przez lokalną społeczność), wskazała, iż organ II instancji nie zweryfikował w postępowaniu odwoławczym alternatywności i racjonalności wariantów zaprezentowanych przez wnioskodawcę, gdyż żadne z uzupełnień raportu ooś nie rozwiązało problemu braku akceptacji społecznej dla wybranego wariantu C. W związku z powyższym skarżąca twierdzi, że nie został wyjaśniony w pełni stan faktyczny sprawy w zakresie weryfikacji alternatywności i racjonalności przedstawionych przez wnioskodawcę wariantów inwestycji, jak również w zakresie rozważenia interesu społeczności lokalnych.

Do wniesionych uwag organ odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia, wraz z ustosunkowaniem się do zarzutów przedstawionych w odwołaniach.

U podstaw wydania decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia musi leżeć założenie, że z punktu widzenia ochrony środowiska inwestycja objęta wnioskiem jest dopuszczalna (por. wyrok NSA z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt: II OSK 1438/18). Organ właściwy do wydania tej decyzji winien przeprowadzić postępowanie przewidziane przepisami powołanej ustawy i jest zobligowany wydać tę decyzję, jeżeli inwestor spełni wymagania określone przepisami ustawy (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt: II SA/Rz 861/17).

Zatem odmowa ustalenia środowiskowych uwarunkowań w kształcie określonym w wniosku, w niniejszej sprawie w wariantcie C, może nastąpić jedynie w ściśle określonych przypadkach wskazanych w ustawie ooś. Przesłanki te stanowią:

- niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego lub naruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 i 3 ustawy ooś);
- brak zgody wnioskodawcy na wskazanie w decyzji wariantu innego niż proponowany przez niego jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę (art. 81 ust. 1 ustawy ooś w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy ooś);
- wykazanie znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy ooś);
- wykazanie, że przedsięwzięcie może wpływać negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2021 r. poz. 624, ze zm.), dalej ustawa Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 ww. ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy ooś w zw. z art. 545 ust. 1a ustawy Prawo wodne).

Powyższe potwierdza wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2016 r. (sygn. akt: IV SA/Wa 726/16), gdzie podkreślono, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter związany, tzn. organ właściwy do wydania decyzji nie ma swobody

działania, a katalog podstaw wydania decyzji negatywnych ma charakter zamknięty.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy ooś, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej (...). Planowane przedsięwzięcie polega na budowie drogi, tym samym podlega regulacjom ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2018, poz. 1474, ze zm.), dalej ustawa drogowa. Wobec powyższego w przedmiotowej sprawie nie istnieje konieczność badania zgodności lokalizacji planowanej inwestycji z mpzp. Ponadto, na obszarze realizacji oraz oddziaływania planowanego przedsięwzięcia nie istnieją obowiązujące mpzp.

W przedmiotowym postępowaniu nie zaistniały także przesłanki odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia, wynikające z art. 81 ustawy ooś. Przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko wykazała, że przedsięwzięcie nie będzie znacząco negatywnie oddziaływać na obszary Natura 2000, tj. obszar Natura 2000 – Środkowy Dunajec z dopływami PLH120088, na terenie którego częściowo realizowane będzie planowane przedsięwzięcie.

Realizacja inwestycji nie wpłynie także negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy Prawo wodne.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 października 2016 r. w sprawie Planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Wisły (Dz. U. z 2016 r. poz. 1911), dalej rozporządzenie PGW, oraz raportem ooś przedmiotowe przedsięwzięcie realizowane będzie w obrębie Jednolitej Części Wód Powierzchniowych „Dunajec od Obidzkiego Potoku do Zb. Rożnów”, kod: RW20001521439, typ: średnia rzeka wyżynno - wschodnia (15) oraz Jednolitej Części Wód Powierzchniowych „Niskówka”, kod: RW200012214312, typ: potok fliszowy (12). Ww. Jednolite Części Wód Powierzchniowych, dalej JCWP, zostały wyznaczone jako silnie zmienione.

Stan/potencjał ekologiczny JCWP „Dunajec od Obidzkiego Potoku do Zb. Rożnów” wyznaczono jako dobry i powyżej dobrego, z kolei stan ogólny wyznaczony został jako zły. Celem środowiskowym omawianej JCWP, zgodnie z rozporządzeniem PGW, jest utrzymanie dobrego potencjału ekologicznego i osiągnięcie dobrego stanu chemicznego. Jest ona wskazana jako zagrożona ryzykiem nieosiągnięcia celów środowiskowych. Termin osiągnięcia celu środowiskowego wyznaczono do 2027 r. Uzasadnieniem odstępstwa od osiągnięcia celów środowiskowych jest brak możliwości technicznych. W zlewni ww. JCWP zidentyfikowano presję hydromorfologiczną.

Stan/potencjał ekologiczny JCWP „Niskówka” wyznaczony został jako co najmniej dobry, a stan ogólny jako dobry. Celem środowiskowym dla omawianej JCWP jest utrzymanie dobrego potencjału ekologicznego i utrzymanie dobrego stanu chemicznego. Jest ona wskazana jako niezagrożona ryzykiem nieosiągnięcia celów środowiskowych. Dodatkowo wskazania wymaga, że aktualizacja PGW jest obecnie w przygotowaniu.

Analizując specyfikę planowanego przedsięwzięcia, stwierdza się, że zarówno w wyniku budowy, jak i eksploatacji nie przewiduje się, aby przedsięwzięcie mogło wpłynąć na możliwość nieosiągnięcia celów środowiskowych dla wód powierzchniowych.

Zgodnie z rozporządzeniem PGW oraz raportem o oś przedmiotowe przedsięwzięcie realizowane będzie w obrębie Jednolitych Części Wód Podziemnych, dalej JCWPd, o kodzie PLGW2000166, których stan ilościowy i chemiczny określany jest jako dobry. Ww. JCWPd wskazane są jako niezagrożone ryzykiem nieosiągnięcia celów środowiskowych.

W ocenie GDOŚ realizacja przedsięwzięcia nie przyczyni się do trwałego pogorszenia stanu ilościowego i chemicznego omawianej JCWPd, zarówno na etapie realizacji, jak i eksploatacji przedsięwzięcia. Wody opadowe z przedmiotowego przedsięwzięcia będą podczyszczane przed odprowadzeniem ich do odbiorników.

Podsumowując, analiza rozporządzenia PGW oraz raportu o oś przeprowadzona przez organ odwoławczy wykazała, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie wpłynie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 61 ust. 1 ustawy Prawo wodne, zarówno JCWP, jak i JCWPd, w obrębie których będzie realizowane.

Mając na uwadze powyższe, należy jednoznacznie stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, a zatem nie była konieczna zgoda inwestora na wskazanie w decyzji wariantu innego niż proponowany przez niego (art. 81 ust. 1 ustawy o oś).

Jeśli więc w odniesieniu do wariantu proponowanego przez inwestora nie zachodzą okoliczności wykluczające możliwość wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, określone w art. 80 ust. 2 i art. 81 ustawy o oś, organ jest zobowiązany do określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia w wariantcie wskazanym we wniosku.

Organ odwoławczy nie znalazł przyczyn, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonej decyzji. W wyniku czynności organu II instancji dokumentacja została zgromadzona w stopniu wystarczającym do pełnego i prawidłowego rozpoznania sprawy. Przekazane przez wnioskodawcę w odpowiedziach na wezwania dodatkowe informacje i uzupełnienia posłużyły do szczegółowej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz pozwoliły na zmianę oraz doprecyzowanie niektórych warunków jego realizacji zawartych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji oraz mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu I instancji, lecz do analizy całości akt sprawy oraz kontroli merytorycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, GDOŚ uchylił punkty: I.1.1.2.2, I.1.1.2.6, I.1.1.2.8, I.1.1.2.11, I.1.1.2.12, I.1.1.2.13, I.1.1.2.14, I.1.1.2.15, I.1.1.2.16, I.1.1.2.17, I.1.1.2.20, I.1.1.2.21, I.1.1.2.22, I.1.1.2.25, I.1.1.2.26, I.1.1.5 oraz II decyzji RDOŚ w Krakowie i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy, natomiast w pozostałej części utrzymał ww. decyzję w mocy. W dalszej części niniejszej decyzji organ odwoławczy uzasadnił wprowadzone w skarżonej decyzji zmiany oraz szczegółowo

rozpatrzył i ustosunkował się do zarzutów podnoszonych w odwołaniach.

RDOŚ w Krakowie w warunku określonym w pkt I.1.1.2.2 skarżonej decyzji zobowiązał wnioskodawcę do zapewnienia ścisłego nadzoru archeologicznego na etapie budowy. Warunek ten w ocenie organu odwoławczego był zbyt ogólny, co mogło skutkować trudnościami związanymi z jego wykonaniem. Zmieniając powyższy warunek (pkt 1 niniejszej decyzji), GDOŚ uszczegółowił jego brzmienie, wskazując jako konieczne objęcie nadzorem archeologicznym jedynie prac ziemnych prowadzonych w obszarach stwierdzonych stanowisk archeologicznych. Z uwagi na fakt, iż zgodnie z informacjami zawartymi w załączniku nr 10 do raportu ooś, w żadnym z proponowanych wariantów przedsięwzięcia nie stwierdzono kolizji z obiektami zabytkowymi wpisanymi do rejestru bądź ewidencji zabytków, jak również z obiektami o charakterze historyczno-kulturowym, nie istnieje konieczność zapewniania nadzoru archeologicznego podczas całego etapu realizacji przedsięwzięcia, jak wskazano w decyzji RDOŚ w Krakowie. Odnośnie umiejscowienia przedsięwzięcia na terenach stosunkowo gęstego osadnictwa pradziejowego, związanego z okresem wczesnej epoki brązu, wpływów rzymskich oraz okresem wędrówek ludów, wskazać należy, iż art. 32 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r. poz. 840) określa obowiązki podmiotu, który w trakcie prowadzenia robót budowlanych lub ziemnych, odkryje przedmiot, co do którego istnieje przypuszczenie, iż jest on zabytkiem. Wobec regulacji powyższej kwestii przepisami odrębnymi, GDOŚ nie jest władny regulować powyższej kwestii w niniejszej decyzji.

Rozpatrując przedmiotową sprawę organ odwoławczy w pkt 2 niniejszej decyzji uznał za konieczne uzupełnienie pkt I.1.1.2.6 decyzji RDOŚ w Krakowie, dodając informację o konieczności lokalizowania zapleczy budowy i placów magazynowych na utwardzonych powierzchniach, w celu lepszego zabezpieczenia przed zanieczyszczeniem środowiska gruntowo-wodnego. Do omawianego punktu przeniesiony został również warunek z pkt I.1.2.11 skarżonej decyzji, dotyczący zakazu lokalizowania zapleczy budowy/placów magazynowych i dróg dojazdowych poza miejscami występowania roślin chronionych.

W warunku zawartym w pkt I.1.1.2.8 skarżonej decyzji (zreformowanym w pkt 3 niniejszej decyzji), GDOŚ usunął zapis dotyczący regulacji określonych przepisami odrębnymi. Ponadto, modyfikując omawiany warunek, organ II instancji sprecyzował parametry, do jakich należy oczyścić wody pochodzące z odwodnienia wykopów budowlanych, przed wprowadzeniem ich do wód, ziemi lub kanalizacji zewnętrznej.

Rozpatrując przedmiotową sprawę organ odwoławczy w pkt I.1.1.2.11 decyzji RDOŚ w Krakowie (zreformowanym w pkt 4 niniejszej decyzji) uznał za konieczne usunięcie zapisu dotyczącego konieczności przenoszenia zagrożonych zniszczeniem okazów roślin chronionych. Na czynności związane z przenoszeniem gatunków chronionych należy, zgodnie z art. 56 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2022 r. poz. 916), dalej ustawa o ochronie przyrody, uzyskać zezwolenie na derogację od właściwego regionalnego dyrektora ochrony środowiska. Informacje o zakazie lokalizowania zapleczy budowy i dróg technicznych w miejscach występowania roślin chronionych zostały przeniesione do pkt I.1.1.2.6 (zmienionego pkt 2

niniejszej decyzji). Ponadto uszczegółowiono warunki dotyczące sposobu oznakowania roślin chronionych niepodlegających usunięciu, dodano zapis o demontażu wykonanych zabezpieczeń po zakończeniu prac, a także wykonywaniu tych czynności pod nadzorem specjalisty botanika.

W warunku zawartym w pkt I.1.1.2.12 kwestionowanej decyzji (zreformowanym w pkt 5 niniejszej decyzji), GDOŚ usunął zapis w brzmieniu: „Wycinkę kolidujących z inwestycją drzew i krzewów należy poprzedzić ponowną inwentaryzacją, wykonaną w pasie zajętości terenu na etapie opracowania szczegółowych rozwiązań projektowych.”. Wycinka drzew i krzewów zgodnie z dalszym zapisem przedmiotowego punktu odbędzie się poza okresem lęgowym ptaków, natomiast odstępstwo dotyczące wycinki pojedynczych okazów wiązać się będzie z kontrolą ornitologa, który w przypadku wykrycia lęgów wskaże odpowiedni sposób postępowania. Nie zachodzi więc konieczność ponownej inwentaryzacji na etapie szczegółowego projektu, biorąc również pod uwagę szybkość budowy gniazd przez ptaki, ze względu na co zmniejszona została ilość dni (z 7 na 3 dni) dzielących kontrolę ornitologa od wycinki drzew i krzewów.

Z uwagi na fakt, iż teren przedsięwzięcia i jego okolica stanowią miejsce żerowania nietoperzy, treść warunku I.1.1.2.13 kwestionowanej decyzji (pkt 6 niniejszej decyzji) GDOŚ zmodyfikował, dodając wymóg dotyczący kontroli drzew nie tylko przez entomologa, ale również przez chiropterologa. Dodano szczegóły określające jakie drzewa należy poddać kontroli i w jakim terminie powinna się ona odbyć. Z omawianego punktu usunięto natomiast informację dotyczącą postępowania w przypadku zaistnienia potencjalnej możliwości wystąpienia chronionych owadów, gdyż sposób postępowania w ww. przypadku zostanie wskazany przez specjalistę entomologa.

Z uwagi na fakt, że teren budowy jest miejscem, gdzie występują liczne zagrożenia dla żywotności i stanu sanitarnego drzew i krzewów, w postaci bezpośrednich uszkodzeń mechanicznych lub niekorzystnych zmian warunków siedliskowych, w treści warunku zawartego w pkt I.1.1.2.14 kwestionowanej decyzji (pkt 7 niniejszej decyzji) GDOŚ doprecyzował wymóg zabezpieczenia wszystkich drzew znajdujących się na terenie placu budowy oraz w najbliższym sąsiedztwie. Powyższe spowoduje lepszą ochronę przed przypadkowym zniszczeniem lub uszkodzeniem. Warunek został uzupełniony poprzez wprowadzenie konieczności uzgodnienia ze specjalistą dendrologiem szczegółowego sposobu wykonania zabezpieczeń, dostosowując je do lokalnych warunków i rodzaju prowadzonych prac. Po zakończeniu zabezpieczenia te powinny zostać zdemontowane.

Warunek określony w punkcie I.1.1.2.15 decyzji RDOŚ w Krakowie został zmieniony (pkt 8 niniejszej decyzji) poprzez dodanie informacji o minimalnej powierzchni (podanej w ha) usuniętych zadrzewień, jaką należy zasadzić w ramach kompensacji za utratę ww. terenów zadrzewionych oraz o wytycznych dotyczących materiału roślinnego. Wprowadzony został również monitoring przedmiotowych nasadzeń, a w przypadku braku zachowania ich żywotności wskazano konieczność ich uzupełnienia w stosunku 1:1. Terminy sadzeń oraz odległości pomiędzy poszczególnymi sadzonkami powinny być wyznaczone przez specjalistę dendrologa.

Punkt I.1.1.2.16 skarżonej decyzji dotyczący kompensacji w postaci wywieszenia budek lęgowych dla ptaków i nietoperzy został uszczegółowiony (pkt 9 niniejszej decyzji) o wymiary jakie

powinny posiadać poszczególne typy budek dla ptaków. W przypadku budek dla nietoperzy wskazano, że należy wywiesić je w grupach po 5 sztuk wraz z określeniem ilości konkretnych typów tych budek. Dodano także informację, że dokładna lokalizacja wywieszenia przedmiotowych budek zostanie wskazana przez specjalistów ornitologa i chiropterologa. Uszczegółowiono w jaki sposób powinny być skonstruowane budki lęgowe dla ptaków, aby ułatwić ich czyszczenie i zawieszenie oraz z czego powinny zostać wykonane. Organ odwoławczy wskazał także przez ile lat budki dla ptaków będą podlegały czyszczeniu i w jakim terminie należy tego dokonywać. Ponadto wprowadzono zapis dotyczący sposobu zaprojektowania oświetlenia drogi, aby było ono jak najbardziej korzystne dla nietoperzy, które mogą być przyciągane przez owady znajdujące się w okolicy źródła światła. Uszczegółowiono również budowę samego słupa i jego oprawy, w celu ograniczenia efektu olśnienia oraz minimalizacji rozsyłu światła w innych kierunkach niż powierzchnia jezdni.

Rozpatrując przedmiotową sprawę organ odwoławczy w pkt 10 niniejszej decyzji uznał za konieczne usunięcie z pkt I.1.1.2.17 decyzji RDOŚ w Krakowie zapisu dotyczącego konieczności przenoszenia zwierząt z obszaru placu budowy na odległość minimum 500 m, gdyż informacja o tym, że będą to tereny poza placem budowy i odpowiednie dla danego gatunku jest wystarczająca. Ponadto na podstawie załącznika graficznego dołączonego do uzupełnienia raportu ooś z czerwca 2022 r. (załącznik 3) uszczegółowiona została informacja o lokalizacji kompleksu stawów, do którego przenoszone będą płazy. Dodatkowo na cały okres budowy zostały wprowadzone tymczasowe ogrodzenia wraz z określeniem ich lokalizacji (zgodnie z informacją ze str. 165 raportu ooś) i parametrów. W trakcie okresów najintensywniejszej migracji płazów został wprowadzony zapis o zastosowaniu wiaderek, wraz z określeniem sposobu ich montażu i terminów kontroli przez specjalistę herpetologa. Wiaderka zostały wprowadzone ze względu na informację zawartą na str. 166 raportu ooś, gdzie autor sugeruje wprowadzenie ich jedynie na końcach ogrodzeń, co w ocenie GDOŚ byłoby niewystarczające w przypadku intensywnej migracji.

W pkt I.1.1.2.20 kwestionowanej decyzji (zreformowanym w pkt 11 niniejszej decyzji) GDOŚ, w celu lepszej ochrony ichtiofauny podczas realizacji przedsięwzięcia, uznał za konieczne określenie dokładnego terminu tarła ryb, będących przedmiotami ochrony w obszarze Natura 2000 Środkowy Dunajec z dopływami (brzanka, głowacz białopłetwy) oraz gatunków ryb chronionych mogących wystąpić na obszarze przedsięwzięcia (piekielnica, głowacz przęgopłetwy, strzebla błotna, ślíz), zgodnie z informacją zawartą na str. 23 załącznika 5 (inventaryzacja przyrodnicza) do raportu ooś.

W treści warunku zawartego w pkt I.1.1.2.21 decyzji RDOŚ w Krakowie (pkt 12 niniejszej decyzji) GDOŚ uszczegółowił wymiary przejścia dużego dla zwierząt pod mostem, zgodnie z uzupełnieniem wnioskodawcy z dnia 28 lutego 2022 r. Wykreślona została możliwość migracji lądowej w poprzek pasa robót, gdyż w ocenie organu byłoby to niebezpieczne dla migrujących zwierząt, dlatego też w pkt I.1.1.2.17 (zmienionym pkt 10 niniejszej decyzji) wprowadzono konieczność zastosowania w tej lokalizacji tymczasowych ogrodzeń. Sformułowanie o zapewnieniu optymalnych warunków do migracji zostało zastąpione koniecznością zapewnienia w

miejscach, gdzie to możliwe rozwoju naturalnej roślinności na powierzchni przeznaczonej dla migracji zwierząt.

Zmianie uległ także pkt I.1.1.2.22 skarżonej decyzji poprzez usunięcie informacji dotyczącej wskazania konstrukcji i paramentów obiektu mostowego, gdyż informacje takie zostały przedstawione przez wnioskodawcę w postaci rysunków, będących załącznikami do przedłożonej dokumentacji. Ponadto, w celu zminimalizowania kolizji awifauny z przezroczystymi ekranami akustycznymi dodano do warunku konieczność zamieszczenia na nich pionowych czarnych pasów. W reformowanym warunku (pkt 13 niniejszej decyzji), organ wskazał sposób umocnienia skarp cieków Dąbrówki Polskiej i Majdan, zgodnie z informacjami przedłożonymi przez wnioskodawcę w uzupełnieniu raportu ooś z czerwca 2022 r. Konieczność kontroli obecności nor i tam bobrowych wynika z informacji zawartej w uzupełnieniu raportu ooś z dnia 28 lutego 2022 r., zgodnie z którą w związku z przełożeniem cieku Majdan częściowemu zniszczeniu ulegnie lokalne siedlisko bobra europejskiego, a w miejscu tym zaobserwowano początki budowy niewielkiej tamy. Organ wskazał także specjalistów niezbędnych do konsultacji w zakresie ww. zabezpieczeń. W omawianym pkt dodatkowo wskazano zakres monitoringu porealizacyjnego, obejmujący monitoring przejścia dla zwierząt, wykorzystania budek dla ptaków i nietoperzy oraz kontrolę siedliska zastępczego dla płazów. Propozycja metodyki monitoringu zostanie przedstawiona do akceptacji RDOŚ w Krakowie, a sprawozdania będą przedkładane również do wiadomości GDOŚ.

W reformowanym warunku zawartym w punkcie I.1.1.2.25 kwestionowanej decyzji (pkt 14 niniejszej decyzji) GDOŚ sprecyzował sposób zabezpieczenia urządzeń i obiektów odwodnienia wgłębnego poprzez dodanie informacji o sposobie uniemożliwiającym przedostanie się do nich małych zwierząt, zobowiązując do zastosowania pokryw oraz określając wielkość oczek krat (odstępów między prętami), która powinna wynosić maksymalnie 2 cm. Warunek został uzupełniony poprzez wprowadzenie działań minimalizujących oddziaływanie przedsięwzięcia, w postaci zabezpieczenia zbiorników retencyjnych naziemnych, zgodnie z informacją przedstawioną przez wnioskodawcę w uzupełnieniu z 28 lutego 2022 r., uszczegółowioną o sposób połączenia przedmiotowego grodzienia do bramy i furtki w celu zapewnienia jego maksymalnej szczelności. W ocenie organu konieczne było także wskazanie regularnego prowadzenia kontroli systemu odwodnienia drogi.

GDOŚ reformując pkt I.1.1.2.26 zaskarżonej decyzji (pkt 15 niniejszego rozstrzygnięcia), sprecyzował warunki dotyczące postępowania z glebą (w tym z humusem) pozyskanym w trakcie prowadzenia prac budowlanych. Organ wskazał sposób zabezpieczenia zdjętej wierzchnią warstwy gleby, aby nie straciła swoich właściwości i mogła zostać ponownie wykorzystana w szczególności do zagospodarowania miejsca realizacji inwestycji po zakończeniu budowy. Ponadto ustanowiono odpowiedzialność specjalistów botanika i herpetologa za wskazanie miejsca deponowania humusu, w celu uniknięcia zniszczenia cennych przyrodniczo siedlisk roślin i zwierząt.

Zgodnie z art. 82 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś organ w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny

oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w trybie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1363, ze zm.). W pkt I.1.1.5 skarżonej decyzji RDOŚ w Krakowie przedstawił jedynie stanowisko w zakresie postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania, pomijając stanowisko dotyczące przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Wobec powyższego organ odwoławczy modyfikując ww. warunek (pkt 16 niniejszej decyzji) stwierdził brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 10 ustawy ooś. W ocenie GDOŚ informacje zawarte w raporcie ooś są wystarczające do określenia środowiskowych uwarunkowań koniecznych do uwzględnienia w dokumentacji projektowej.

RDOŚ w Krakowie warunkiem zawartym w pkt II skarżonej decyzji zobowiązał wnioskodawcę do wykonania analizy porealizacyjnej w zakresie emisji hałasu, nie precyzując jednak położenia, bądź ilości punktów pomiarowych. Wobec powyższego GDOŚ, modyfikując omawiany warunek (pkt 17 niniejszej decyzji), zobowiązał wnioskodawcę do wykonania pomiarów weryfikujących założenia poczynione w raporcie ooś oraz decyzji z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia w zakresie emisji hałasu do środowiska, wskazując konkretne punkty pomiarowe, położone na obszarze oddziaływania przedsięwzięcia. Organ wyznaczył zarówno tereny, przy których zastosowano środki minimalizujące hałas, jak i tereny zabudowy mieszkaniowej, dla których istnieje ryzyko przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu w perspektywie długoterminowej. Wskazano przy tym, że wyniki analizy porealizacyjnej należy przedłożyć RDOŚ w Krakowie, Marszałkowi Województwa Małopolskiego, Radzie Powiatu Nowosądeckiego, Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w Krakowie i oraz tutejszemu organowi.

W pozostałym zakresie organ II instancji utrzymał decyzję RDOŚ w Krakowie w mocy.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniach, GDOŚ przedstawia poniższe stanowisko.

W zakresie stawianych przez skarżących zarzutów, na wstępie wyjaśnienia wymaga, że rozpatrując sprawę w przedmiocie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy mieć na uwadze specyfikę wydawanego rozstrzygnięcia, które nie ma charakteru uznaniowego. W postępowaniu administracyjnym, zgodnie z zasadą legalizmu, organ działa w granicach wniosku. Oznacza to, iż w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, organ określa warunki realizacji przedsięwzięcia w wariantie wnioskowanym przez podmiot podejmujący się jego realizacji lub, jeśli zachodzą ku temu przesłanki, odmawia określenia tych warunków. Jeśli więc w odniesieniu do wariantu proponowanego przez wnioskodawcę nie zachodzą okoliczności wykluczające możliwość wydania pozytywnej decyzji, określone w art. 80 ust. 2 i art. 81 ustawy ooś, wówczas organ jest zobowiązany do określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia w wariantie wskazanym we wniosku. Taka sytuacja miała miejsce w analizowanej sprawie, w której RDOŚ w Krakowie określił środowiskowe

uwarunkowania realizacji planowanego przedsięwzięcia w wariantcie preferowanym przez wnioskodawcę, tj. w wariantcie C (pomarańczowym), po wykluczeniu, w toku oceny oddziaływania na środowisko, okoliczności uniemożliwiających wydanie decyzji dla tego wariantu. Merytoryczna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że realizacja i eksploatacja przedmiotowego przedsięwzięcia, przy zachowaniu warunków określonych w decyzji z dnia 25 listopada 2020 r., jak i niniejszej decyzji, nie spowoduje znaczących negatywnych oddziaływań na środowisko. W takim przypadku organ wydający decyzję nie mógł wykraczać poza kompetencje związane z oceną planowanego przedsięwzięcia w zakresie wymogów ochrony środowiska, które określone są przepisami ustawy ooś. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma na celu określenie środowiskowych uwarunkowań realizacji inwestycji, w tym wskazanie zagrożeń jakie mogą wystąpić w związku z tą realizacją oraz sposobów przeciwdziałania tym zagrożeniom. Organ prowadzący postępowanie administracyjne zmierzające do wydania omawianej decyzji, nie jest uprawniony do dowolnego określania lokalizacji, kształtu i zakresu planowanej do realizacji inwestycji. Jeżeli intencją wnioskodawcy była budowa przedmiotowego przedsięwzięcia w wariantcie C, a nie zaistniały przesłanki do odmowy rozstrzygnięcia w istocie sprawy, RDOŚ w Krakowie zobligowany był do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgodnie z wnioskiem inwestora z dnia 2 października 2018 r.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, które wskazują m.in., że: rolą organu rozstrzygającego w sprawie uwarunkowań środowiskowych jest ocena dopuszczalności objętej wnioskiem inwestycji pod względem wymagań środowiskowych. Organ ten określa warunki korzystania z zasobów środowiskowych dla inwestycji sprecyzowanej we wniosku, o którego zakresie decyduje wnioskodawca. Słusznie więc wskazał organ, że nie posiada kompetencji do rozstrzygnięcia w zakresie zaproponowanych rozwiązań technicznych, komunikacyjnych objętej wnioskiem inwestycji (...), czy też jej przebiegu. Poddaje (on) własnej ocenie z zakresu ochrony środowiska skonkretyzowaną we wniosku inwestycję, której dotyczy dołączona do wniosku dokumentacja, opierając się na wynikach raportu oceny oddziaływania na środowisko opracowanego dla inwestycji o określonych parametrach technicznych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lutego 2011 r., sygn. akt: II OSK 2516/10). Zatem wszelkie propozycje odwołujących się w kontekście innego przebiegu przedmiotowej inwestycji (zarzuty nr 3b oraz 4 dotyczące wariantu „obywatelskiego”), nie mogą być rozpatrywane w ramach niniejszej sprawy.

Odnosząc się z kolei do wniosku o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej, zawartego w jednym z wniesionych odwołań, w trybie art. 89-96 Kpa przed wydaniem decyzji, organ wyjaśnia, co następuje. Zgodnie z art. 89 § 1 Kpa, organ administracji publicznej przeprowadzi, z urzędu lub na wniosek strony, w toku postępowania rozprawę, w każdym przypadku gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania lub gdy wymaga tego przepis prawa (§ 1). Organ powinien przeprowadzić rozprawę, gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin (§ 2).

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy, GDOŚ wyjaśnia, iż w niniejszej sprawie nie zachodni żadna z powyższych przesłanek – przepisy prawa mające zastosowanie w prowadzonym postępowaniu nie wymagają przeprowadzenia rozprawy administracyjnej, a także w ocenie organu odwoławczego czynność ta nie jest potrzebna do wyjaśnienia sprawy ani nie przyspieszyłaby, ani nie uprościła prowadzonego postępowania. Ponadto w omawianej sytuacji nie zaszła potrzeba uzgodnienia interesów stron za pomocą omawianego instrumentu. Wskazania wymaga, iż rozprawa jest *de facto* formą postępowania wyjaśniającego. Jest to również instrument fakultatywny, a zatem organ prowadzący postępowanie może, ale nie musi z niego skorzystać. *Przepis ten nie nakłada obowiązku przeprowadzenia takiej rozprawy, a jedynie daje taką możliwość. To do organu administracji należy rozważenia takiej możliwości, przy uwzględnieniu stanu faktycznego sprawy* (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt: IV SA/Po 786/17).

Należy przy tym wskazać, że nieprzeprowadzenie rozprawy administracyjnej nie stanowi naruszenia prawa. W ocenie organu, dokumenty stanowiące akta omawianej sprawy są wystarczające do jej rozstrzygnięcia, a przeprowadzenie rozprawy administracyjnej nie wniosłoby w przedmiotowym przypadku nowych dowodów w sprawie, bowiem strony postępowania, z uwagi na przysługujące im uprawnienia procesowe, mają możliwość nieograniczonego przedstawiania swoich stanowisk, a także składania uwag i wniosków dotyczących zebranego materiału dowodowego w toku trwającego postępowania, z czego kilkakrotnie skorzystały.

Podsumowując, w opinii GDOŚ w realiach niniejszej sprawy nie zaszła potrzeba przeprowadzenia rozprawy administracyjnej. Materiał dowodowy składający się na całość akt analizowanej sprawy jest wystarczający do podjęcia niniejszego rozstrzygnięcia, a brak przeprowadzenia rozprawy nie wpłynąłby na powyższe, z tego względu organ nie przychylił się do wniosku skarżącej zawartego we wniesionym odwołaniu.

Ad. 1, 2a, 3a, 5 i 6

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7, art. 8 § 1 i 2, art. 77 § 1, art. 77 § 1, art. 80 Kpa oraz art. 107 § 3 w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 5, 6 i 6a wraz z art. 68 ustawy ooś przez brak rzetelnej analizy oddziaływania na środowisko poszczególnych wariantów, skutkujący błędnym stwierdzeniem przez organ I instancji, że przedstawiony wariant preferowany jest najkorzystniejszy dla środowiska, a warianty B i D mają charakter racjonalnej alternatywy, GDOŚ wskazuje, iż nie sposób zgodzić się ze stawianymi zarzutami.

Na wstępie wskazać należy, że w kontekście analizowanej sprawy oraz pozostałych zarzutów, zarzut naruszenia art. 68 ustawy ooś, dotyczący określenia zakresu raportu jest niezrozumiały. Naruszenie wskazanego przepisu nie zostało przez skarżących poparte stosowną argumentacją, wobec czego GDOŚ nie jest w stanie odnieść się do powyższego.

Z kolei zgodnie z brzmieniem art. 66 ust. 1 ustawy ooś, raport ooś zawiera opis wariantów uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania, w tym wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego, a także racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, wraz z uzasadnieniem ich wyboru (pkt

5). Na zawartość raportu oś składa się także określenie przewidywanego oddziaływania analizowanych wariantów na środowisko (pkt 6) oraz porównanie oddziaływań analizowanych wariantów na poszczególne komponenty środowiska (pkt 6a).

W analizowanej sprawie wskazać należy, iż w raporcie oś omawianego przedsięwzięcia przedstawione zostały 4 warianty jego realizacji: A, B, C oraz D. Jako wariant proponowany do realizacji wnioskodawca wskazał wariant C (będący równocześnie wariantem najkorzystniejszym dla środowiska), z kolei jako racjonalny wariant alternatywny – wariant D. W wyniku przeprowadzonego przez organ I instancji postępowania, uzgodnione zostały warunki realizacji przedsięwzięcia we wnioskowanym wariantcie C. W raporcie oś, kilkukrotnie uzupełnionym w toku postępowań organów I i II instancji, zawarty został szczegółowy opis wariantów przedsięwzięcia, wraz z przeprowadzoną analizą porównawczą (str. 232 – 248 raportu oś), w wyniku której jako najkorzystniejszy wskazany został wariant C. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wszystkie 3 pozostałe warianty spełniają kryteria racjonalnej alternatywy – przedstawiają różne propozycje realizacji przedsięwzięcia (lokalizacyjnie), a także są racjonalne – możliwe do realizacji. Jednakże, spośród nich wskazany jako racjonalnie alternatywny został wariant D, co uzasadnione zostało uzyskaniem drugiego najlepszego wyniku w analizie porównawczej wariantów. Czynnikiem brany pod uwagę w przeprowadzonej analizie były m.in.: uwarunkowania środowiskowe i społeczne (obszar wymagany do wycinki, obiekty przeznaczone do wyburzenia, kolizja z terenami chronionymi), akceptacja społeczna, czynniki techniczne (długość przedsięwzięcia, ilość obiektów inżynierskich, kolizje z istniejącą infrastrukturą), zajętość terenu oraz uwarunkowania geologiczne.

GDOŚ, poddając szczegółowej weryfikacji całość dokumentacji sprawy, nie może również zgodzić się z zarzutami skarżących, stanowiącymi, iż w raporcie oś brak jest rzetelnej analizy oddziaływania na środowisko poszczególnych wariantów, a warianty B (który rzekomo nie spełnia podstawowych założeń inwestycji) i D nie stanowią racjonalnej alternatywy, bowiem twierdzenie to nie znajduje potwierdzenia w aktach sprawy, na podstawie których orzeka organ. W przedmiotowej sprawie RDOŚ w Krakowie dokonując oceny przedmiotowego przedsięwzięcia i wskazując wariant do realizacji, wziął pod uwagę nie tylko jego oddziaływanie na środowisko przyrodnicze, ale w myśl zasady zrównoważonego rozwoju, uwzględnił wszystkie aspekty jego oddziaływania w tym społeczne, ekonomiczne i techniczne. Bezsprzecznym jest fakt, iż organ I instancji w toku postępowania kierował się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania, wyrażając, w efekcie przeprowadzonych ustaleń, zgodę na realizację przedsięwzięcia zgodnie z wnioskowanym wariantem C przebiegu planowanej drogi.

Odnośnie *niezwrócenia uwagi* (przez organ I instancji) *na identyczny przebieg wariantu C i D we fragmencie od ok. 2+500 km do 3+500 km*, przez co, zdaniem skarżących, nie mógł być on traktowany jako wariant racjonalnie alternatywny, GDOŚ wyjaśnia.

Faktem jest, iż zaproponowane przez wnioskodawcę warianty C i D realizacji przedmiotowego

przedsięwzięcia na wskazanym odcinku posiadają ten sam przebieg. Jednakże, analizując rzeczywisty wpływ planowanej inwestycji na środowisko, nie można odnosić się wyłącznie do fragmentu zamierzenia budowlanego, ale do jego całości, z uwzględnieniem wszystkich kryteriów poddawanych ocenie, a nie tylko do wybranych odcinków. Dopuszczalne są zatem sytuacje, w których proponowane przez wnioskodawcę warianty realizacji inwestycji posiadają częściowo jednakowy przebieg. Wariantowanie przedsięwzięć liniowych ma na celu wypracowanie zróżnicowanych rozwiązań dla ochrony określonych dóbr istotnych ze środowiskowego punktu widzenia. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 września 2021 r. (sygn. akt: III OSK 528/21), w którym wskazano, iż wariantowanie lokalizacyjne nie oznacza, że inwestor jest zobowiązany do automatycznego różnicowania wariantów przebiegu inwestycji drogowej w każdym punkcie usytuowania inwestycji. W przypadku przedsięwzięć liniowych zróżnicowanie wariantów pod względem wpływu na środowisko rozpatruje się w kontekście całokształtu przedsięwzięcia, a nie jego wybranych fragmentów. Wariantowanie tego rodzaju przedsięwzięcia nie oznacza jedynie zaproponowania trzech, całkowicie odmiennych przebiegów danej trasy. Ponadto to inwestor, a nie pozostałe strony postępowania, określa przebieg trasy planowanego przedsięwzięcia.

Organ dodatkowo wyjaśnia, iż wskazywany przez skarżących tożsamy odcinek wariantów odcinek (od ok. 2+500 km do 3+500 km) przebiega przez tereny podmiejskie i rolnicze, pozbawione form ochrony przyrody, o niskim stopniu zalesienia, oraz w sposób zapewniający minimalizację wyburzeń istniejących budynków mieszkalnych; warianty C i D charakteryzują się najmniejszą ilością wyburzeń w liczbie 2. Z powyższego względu, w ocenie GDOŚ, nie jest uzasadnionym, aby na ww. odcinku drogi konieczne było poszerzenie wielokryterialnej analizy wariantowej dla planowanego przedsięwzięcia.

Nie sposób także przyjąć, aby decyzja z dnia 25 listopada 2020 r. wydana została bez uwzględnienia interesu indywidualnego i grupowego mieszkańców miasta Nowy Sącz, wskazując do realizacji wariant wprost niezgodny z wolą i interesem lokalnej społeczności. W ocenie organu II instancji nie doszło do naruszenia zasady pogłębiania zaufania obywateli określonej w art. 8 Kpa. Co więcej, fakt, iż stanowisko RDOŚ w Krakowie jest sprzeczne ze stanowiskiem odwołujących się, z pewnością nie stanowi naruszenia wskazywanych przepisów. GDOŚ wyjaśnia, że okoliczność sprzeczności planu realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia według wariantu C jest sprzeczny z interesem odwołujących się, nie stanowi wystarczającej podstawy do uchylecia skarżonej decyzji. Organ administracji publicznej prowadzący postępowanie zmierzające do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, jak również organ II instancji, prowadzący postępowanie odwoławcze, mają w analizowanej sprawie na uwadze przede wszystkim interes ogółu społeczeństwa pod kątem maksymalnego ograniczenia negatywnych skutków realizacji przedsięwzięcia na środowisko.

Mając na uwadze powyższą argumentację, nie sposób również przyjąć, iż w omawianej sprawie doszło do naruszenia art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 Kpa. W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z art. 7 Kpa, organ zobowiązany jest do podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. W niniejszym przypadku zarówno organ I jak i II instancji przeprowadziły dodatkowe postępowania wyjaśniające. Tym samym, nie sposób zgodzić się z powyższym zarzutem naruszenia art. 7 Kpa, bowiem RDOŚ w Krakowie, wzywając wnioskodawcę do uzupełnienia raportu ooś, uczynił zadość ww. przepisowi, a także art. 77 § 1 Kpa. W niniejszej sprawie wydanie decyzji miało miejsce w oparciu o całość materiału dowodowego, co czyni zadość wymogom art. 80 Kpa, oraz znajduje potwierdzenie w dokumentacji sprawy i uzasadnieniu skarżonej decyzji.

Wobec powyższego, omawiane zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Ad. 2b

Odpowiadając na zarzut dotyczący braku odniesienia się w dokumentacji do oddziaływania ciągu pieszo-rowerowego, organ odwoławczy zaznacza, iż stawiany zarzut jest niezasadny.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, iż w raporcie ooś przeanalizowane zostało oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia jako całości, zarówno na etapie realizacji, jak i eksploatacji. Co więcej, w korekcie dotyczącej kształtu projektowanego ciągu pieszo-rowerowego, będącego integralną częścią planowanego przedsięwzięcia, przedłożonej przez wnioskodawcę przy piśmie z dnia 6 października 2020 r., odniesiono się do kwestii oddziaływania powyższego.

W odpowiedzi na niniejszy zarzut wyjaśnienia wymaga, iż ciąg pieszo-rowerowy lub droga rowerowa nie wchodzi w skład zamkniętego katalogu przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, określonych w rozporządzeniu. Niezależnie od sposobu realizacji (samodzielne przedsięwzięcie czy też przebudowa lub rozbudowa drogi) oraz umiejscowienia (w pasie drogowym, poza pasem drogowym, na obiekcie mostowym), obiekt ten nie stanowi przedsięwzięcia, które wymagałoby uzyskania decyzji środowiskowej. Bez wpływu na kwalifikację pozostaje również kwestia surowca, z którego wykonana zostanie ścieżka rowerowa, a tym samym czy stanowi ona drogę twardą w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 450, ze zm.), dalej prawo drogowe, czy też nie.

Zwrócenia uwagi wymaga normatywne znaczenie pojęcia „droga”. Zgodnie z art. 2 pkt 1 prawa drogowego, droga to „wydzielony pas terenu składający się z jezdni, pobocza, chodnika, drogi dla pieszych lub drogi dla rowerów, łącznie z torowiskiem pojazdów szynowych znajdującym się w obrębie tego pasa, przeznaczony do ruchu lub postoju pojazdów, ruchu pieszych, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt”. Nieco odmienne znaczenie tego terminu podano w art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 470 ze zm.), dalej ustawa drogowa, to „budowla wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiąca całość techniczno-użytkową, przeznaczona do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowana w pasie drogowym”. W obu definicjach wskazano przede wszystkim (wymieniając przy tym różnorodne urządzenia i obiekty towarzyszące) zasadnicze przeznaczenie tych budowli, czyli „ruch pojazdów” lub „ruch drogowy”. Zgodnie natomiast z art. 4 pkt 11a ww.

ustawy drogowej, droga rowerowa została zdefiniowana odrębnie, tj. jako „droga przeznaczona do ruchu rowerów albo rowerów i pieszych, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem”. W obowiązującym systemie prawnym funkcjonuje również definicja legalna drogi dla rowerów, przez którą w świetle art. 2 pkt 5 prawa drogowego rozumie się „drogę lub jej część przeznaczoną do ruchu rowerów, oznaczoną odpowiednimi znakami drogowymi; droga dla rowerów jest oddzielona od innych dróg lub jezdni tej samej drogi konstrukcyjnie lub za pomocą urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego”. W obu ww. definicjach wskazano, że drogi te przeznaczone są do prowadzenia ruchu rowerów, nie zaś jak w przypadku głównej funkcji drogi – ruchu pojazdów lub ruchu drogowego. Kluczowe znaczenie ma bowiem fakt, że użytkowanie drogi rowerowej (analogicznie do omawianego ciągu pieszo-rowerowego) nie wiąże się zasadniczo z generowaniem oddziaływań na etapie eksploatacji, bowiem nie jest nią prowadzony ruch pojazdów silnikowych.

Stanowisko skarżącego w zakresie braku wezwania wnioskodawcy do uzupełnienia raportu ooś w powyższym zakresie jest sprzeczne z materiałem dowodowym sprawy, bowiem kwestia ewentualnej zmiany oddziaływania ciągu pieszo-rowerowego w wyniku korekty przedłożonej przez wnioskodawcę pismem z dnia 6 października 2020 r., została poruszona w kierowanych przez organ wezwaniach.

Zgodnie z uzupełnieniem przedłożonym przez wnioskodawcę z dnia 28 lutego 2022 r., fragment ciągu pieszo-rowerowego, o którym mowa w piśmie z dnia 6 października 2020 r. nie spowoduje zwiększenia zakresu realizacji przedsięwzięcia, a tym samym zwiększenia zakresu wycinki. Analizowany odcinek ścieżki rowerowej realizowany będzie na terenie znajdującym się w obszarze uprzednio planowanej wycinki, wskazanym jako obszar realizacji oraz oddziaływania przedsięwzięcia. Odnosząc się natomiast do kwestii fragmentu ciągu pieszo-rowerowego przy ul. Podmłynie należy zauważyć, że zgodnie z mapą dołączoną do załącznika 5 (Inwentaryzacja przyrodnicza) do raportu ooś, obszar na którym zaplanowany został wskazany fragment ciągu, został uwzględniony jako przeznaczony do wycinki, a więc oddziaływanie na ten obszar nie zostało pominięte, a poddane analizie w raporcie ooś.

Dodatkowo, w świetle powyższego, zwrócić uwagę należy na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 października 2010 r. (sygn. IV SA/Wa 2066/09), w którym wskazano, że kwestie rozwiązań technicznych przyjętych przez inwestora w zakresie, w jakim nie będzie to miało wpływu na oddziaływanie przedsięwzięcia (np. realizacja ścieżek rowerowych) wykracza poza zakres kompetencji organu wydającego decyzję środowiskową”. Jest to o tyle istotne, że w świetle postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz. Urz. UE L 26 z 28.01.2012, str. 1, ze zm.), analizą w zakresie wpływu na środowisko powinny być objęte inwestycje, które wywołają lub mogą wywołać znaczące skutki w środowisku. Katalog tych inwestycji określony został w załączniku I i II do ww. dyrektywy, przy czym nie obejmują one swym zakresem dróg (ścieżek) rowerowych. Z tych względów inwestycje tego rodzaju nie zostały uznane za przedsięwzięcia

mogące znacząco oddziaływać na środowisko także na gruncie prawa krajowego.

Wobec powyższej argumentacji, stawiany zarzut dotyczący braku analizy oddziaływania ciągu pieszo-rowerowego, projektowanego w ramach planowanego przedsięwzięcia, należy uznać za bezzasadny.

Ad. 3b i 4

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego niedokonanie przez organ I instancji analizy *rzeczywiście alternatywnego wariantu obywatelskiego* GDOŚ odsyła do str. 23-24 niniejszego uzasadnienia, podtrzymując wyrażone stanowisko oraz dodatkowo wyjaśnia, iż rolą organu ochrony środowiska jest ocena zaproponowanych rozwiązań pod kątem warunków i wymagań środowiskowych. Organ analizując dokumentację zgromadzoną w trakcie prowadzonego postępowania, w tym raport oos, wskazuje wariant dopuszczony do realizacji i określa dla niego warunki, których spełnienie pozwoli na ochronę środowiska w zasięgu bezpośredniego oddziaływania planowanej inwestycji. Zatem organy ochrony środowiska nie są kompetentne do analizy zasadności przyjętych założeń technicznych i funkcjonalnych.

W tym miejscu wskazania wymaga, że zarówno zarzuty skarżących, jak i stanowisko przedstawione w uchwale Zarządu Sąddeckiej Izby Gospodarczej z dnia 28 kwietnia 2021 r., sprowadzające się do twierdzenia iż wariant „obywatelski”, nie znajdujący się wśród wariantów przedsięwzięcia wskazanych przez wnioskodawcę, powinien stanowić nie tylko wariant alternatywny w niniejszej sprawie, ale także powinien zostać uzgodniony przez organ do realizacji, a organ prowadzący postępowanie winien był wezwać wnioskodawcę do sporządzenia analizy dla ww. wariantu, są nie do zaakceptowania przez organ odwoławczy. Również fakt, iż omawiany przez skarżących wariant przedsięwzięcia jest spójny ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Nowego Sącza, uchwalonego uchwałą nr XLIV/431/2017 Rady Miasta Nowego Sącza z dnia 12 września 2017 r., pozostaje w kontekście postępowania prowadzonego przez organ ochrony środowiska, bez znaczenia. Organ, wydając pozytywną decyzję środowiskową, określa uwarunkowania dla przedsięwzięcia określonego w złożonym wniosku. Poza kompetencjami organu pozostają ustalenia studium uwarunkowań, określające w sposób ogólny politykę przestrzenną i lokalne zasady zagospodarowania danym obszarem, czy konsultacje społeczne organizowane przez podmiot planujący realizację przedsięwzięcia, gdyż wykraczają one poza ramy postępowania o wydanie decyzji środowiskowej.

Co więcej, mając na uwadze zaprezentowane dotychczas stanowisko organu w uzasadnieniu niniejszego rozstrzygnięcia, ponownego podkreślenia wymaga, co zostało uprzednio wskazane, że to inwestor, a nie pozostałe strony postępowania, określa przebieg trasy planowanego przedsięwzięcia.

Mając na uwadze powyższe, stawiane zarzuty dotyczące proponowanego przez skarżących wariantu „obywatelskiego” nie zasługują na uwzględnienie.

Ad. 7

Odpowiadając na zarzut naruszenia art. 108 § 1 Kpa przez błędne przyjęcie, że zostały spełnione przesłanki wskazane w ww. przepisie, a tym samym nieuzasadnione opatrzenie

skarżonej decyzji rygiorem natychmiastowej wykonalności, GDOŚ wskazuje, iż powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie oraz przedstawia swoje stanowisko.

Zgodnie z brzmieniem ww. przepisu decyzji, od której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony. Jak słusznie wskazują skarżący, nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności dotyczy sytuacji wyjątkowej, a wymienione w art. 108 § 1 Kpa przesłanki muszą zaistnieć w sposób realny, a nie hipotetyczny (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt: II SA/Ke 612/18). Omawiany rygor może być nadany decyzji tylko w sytuacji, gdy jest to niezbędne dla ochrony wartości wskazanych w art. 108 § 1 Kpa. Każda sprawa wymaga jednak indywidualnego podejścia, zaś automatyzm działań we wszystkich przypadkach jest wykluczony (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 maja 2012 r., sygn. akt: I OSK 1892/11).

Niezbędność jest przesłanką wspólną dla wszystkich przypadków nadania decyzji rygoru, wymienionych w art. 108 § 1 Kpa, a okoliczność jej zaistnienia musi być jednoznacznie wykazana. Zdaniem skarżących decyzja z dnia 25 listopada 2020 r. nie spełnia przesłanek koniecznych do opatrzenia jej instytucją rygoru natychmiastowej wykonalności. Podstawą do nałożenia na przedmiotową decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach rygoru natychmiastowej wykonalności był inny interes społeczny. Podkreślenia przy tym wymaga, iż norma prawna określona w art. 108 § 1 Kpa nie wymaga jednoczesnego spełnienia wszystkich kryteriów wymienionych w tym przepisie. Spełnienie co najmniej jednego z nich daje organowi podstawę prawną do przyznania uprawnień wynikających z tego instrumentu prawnego.

Na podstawie art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741, ze zm.), ww. przedsięwzięcie zalicza się do inwestycji celu publicznego, tj. działań o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1990 ze zm.), dalej ustawa o gospodarce nieruchomościami. Przedmiotowe przedsięwzięcie należy do inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym i krajowym. Wspomniany art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami jako takie inwestycje wskazuje m.in. wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, drogi rowerowe i drogi wodne, budowę, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. Tym samym, przedmiotowe zamierzenie inwestycyjne stanowi inwestycję celu publicznego, a to świadczy o jego szczególnym charakterze z punktu widzenia ogółu, określonego w art. 108 § 1 Kpa mianem innego interesu społecznego (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt: II SA/Kr 1535/12). Realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia wpisuje się zatem bez wątpienia w katalog działań podejmowanych w interesie społecznym, przedkładanym nad interes indywidualny pojedynczych stron postępowania.

Jak wskazał RDOŚ w Krakowie, celem planowanej inwestycji jest wyeliminowanie ruchu tranzytowego oraz poprawa przepustowości istniejących połączeń komunikacyjnych na terenie powiatu sądeckiego, poprawa bezpieczeństwa ruchu oraz poprawa warunków ekologicznych w korytarzu istniejących ciągów komunikacyjnych w Nowym Sączu. Inwestycja odciąży jeden z głównych korytarzy komunikacyjnych Nowego Sącza, tj. ul. Węgierską (DK87) poprzez wyprowadzenie części ruchu, nową przeprawą mostową przez Dunajec, poza teren miasta, jednocześnie dając możliwości pojazdom, których docelowym punktem jest Nowy Sącz, łatwiejszy nowy/alternatywny wjazd do miasta. Organ I instancji wskazując na strategiczny charakter planowanego przedsięwzięcia z punktu widzenia rozwoju społeczno-gospodarczego całego regionu, przychylił się do wniosku o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Zwrócić należy także uwagę na ugruntowane w tym zakresie orzecznictwo sądowo-administracyjne uznające za działania w interesie społecznym: budowę boiska sportowego (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 26 sierpnia 2011 r., sygn. akt: II SA/Gl 81/11), budowę ulicy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 czerwca 1999 r., sygn. akt: IV SA 1425/97), czy też sieci elektroenergetycznej, jako inwestycji celu publicznego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 marca 2017 r., sygn. akt: I OSK 2418/16).

W związku z powyższym, a także po ponownej analizie argumentacji wnioskodawcy uzasadniającej nadanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rygoru natychmiastowej wykonalności, organ odwoławczy wskazuje, że wypełniała ona jedną z czterech fakultatywnych przesłanek wymienionych w art. 108 § 1 Kpa. Tym samym, zarzut stron odnośnie braku spełnienia przesłanek określonych w art. 108 § 1 Kpa nie zasługuje na uwzględnienie.

Ad. 8 i 11

Odnosząc się do zarzutów, iż zaplanowane nasadzenia nie zrekompensują wycinki cennych drzew, w szczególności na terenie wskazanych nieruchomości, GDOŚ wyjaśnia, że nie sposób zgodzić się z powyższym. Zgodnie z pkt I.1.1.2.15 zmienionym niniejszą decyzją, nasadzenia kompensacyjne muszą zostać wprowadzone na powierzchni minimum 3,9 ha. Ponadto w omawianym punkcie określono, jaki materiał sadzeniowy należy zastosować, aby miał on jak największe szanse na przetrwanie oraz wprowadzono monitoring udatności nasadzeń, określający sposób postępowania w przypadku obumarcia poszczególnych sadzonek. Dodatkowo wprowadzono kompensację w postaci budek dla ptaków i nietoperzy (pkt I.1.1.2.16 zmieniony niniejszą decyzją).

Odnosząc się natomiast do kwestii drzewa spełniającego kryteria wymagane do uznania za pomnik przyrody, ze względu na brak objęcia go tą formą ochrony przyrody należy traktować je jedynie jako cenny element środowiska przyrodniczego. Biorąc jednak pod uwagę zawarte w decyzji działania minimalizujące i kompensacyjne m.in. w postaci zabezpieczenia drzew nieprzeznaczonych do wycinki (pkt I.1.1.2.14 zmieniony w niniejszej decyzji) oraz w postaci nasadzeń, organ II instancji wykluczył znaczące negatywne oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia.

Mając na uwadze powyższe, w opinii organu nałożone na wnioskodawcę zobowiązania zapewnią właściwą kompensację wycinki związanej z realizacją omawianego przedsięwzięcia, a stawiane zarzuty należy uznać za bezzasadne.

Ad. 9

Odpowiadając na zarzut pominięcia unikalnego charakteru szpaleru drzew i krzewów zlokalizowanego na wskazanych działkach, GDOŚ wyjaśnia, iż stawiany zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z mapą w załączniku 5 (Inwentaryzacja przyrodnicza) do raportu o oś, fragment omawianego terenu zadrzewionego przeznaczony został do wycinki w ramach omawianej inwestycji. Ze względu na występujące w okolicy zwierzęta w decyzji zostały wprowadzone zapisy minimalizujące i kompensujące oddziaływanie przedsięwzięcia m.in. w postaci ustalenia okresu przeprowadzenia wycinki, kontroli drzew przed wycinką, wywieszenia budek dla ptaków oraz nietoperzy, zabezpieczenia drzew nieprzeznaczonych do wycinki czy zabezpieczenia otwartych zbiorników retencyjnych. Odnosząc się natomiast do występującej na przedmiotowym terenie sarny, organ II instancji ze względu na obecność w okolicy zabudowy i linii kolejowej oraz dróg podaje w wątpliwość występowanie w tej lokalizacji szlaku migracji zwierząt kopytnych. Z uwagi na przeprowadzenie kilkunastu kontroli na potrzeby planowanego przedsięwzięcia i braku zinwentaryzowania w tym obszarze sarny, należy uważać, że jej obecność może mieć charakter incydentalny. Na tej podstawie oraz ze względu na zagospodarowanie okolicy organ II instancji nie znajduje podstaw do zastosowania w tym miejscu kompensacji w postaci przejścia dla średnich zwierząt.

Ad. 10

Odnosząc się do zarzutu, iż w okolicy przedsięwzięcia nie występują drzewa na których można zamontować budki dla ptaków i nietoperzy, organ odwoławczy wyjaśnia, iż przedstawione stanowisko nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z punktem I.1.1.2.16 zmienionym niniejszą decyzją dokładna lokalizacja i sposób wywieszenia budek powinien zostać ustalony przez specjalistów ornitologa i chiropterologa. Wskazani specjaliści wybiorą miejsca kompensacji, tak aby znajdowały się możliwie najbliżej terenu objętego oddziaływaniem, ale jednocześnie spełniały wymagane warunki siedliskowe.

Podsumowując, organ odwoławczy, na podstawie analizy zgromadzonego materiału dowodowego rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Mając na uwadze argumenty przedstawione w powyższym uzasadnieniu, a także po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji, GDOŚ uchylił pkt I.1.1.2.2, I.1.1.2.6, I.1.1.2.8, I.1.1.2.11, I.1.1.2.12, I.1.1.2.13, I.1.1.2.14, I.1.1.2.15, I.1.1.2.16, I.1.1.2.17, I.1.1.2.20, I.1.1.2.21, I.1.1.2.22, I.1.1.2.25, I.1.1.2.26, I.1.1.5 oraz II decyzji z dnia 25 listopada 2020 r. i orzekł co do istoty sprawy. W pozostałej części, po stwierdzeniu braku uchybień i naruszeń prawa, organ odwoławczy utrzymał ww. decyzję w mocy.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, ze zm.), dalej Ppsa, służy skarga wnoszona na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji. Wnoszący skargę, zgodnie z art. 230 Ppsa w związku z § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Wnoszący skargę, co wynika z art. 239 Ppsa, może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Wnoszącemu skargę, zgodnie z art. 243 Ppsa, może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

z upoważnienia
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Zastępcy Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska

Marek Kajs

Otrzymują:

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]
3. FAKRO sp. z o.o. działająca przez pełnomocnika: [REDACTED], SAVAS Radcowie Prawni Kiedacz, Radkowiak-Kiedacz sp.p., ul. Piotra Borowego 11a, 30-215 Kraków.
4. Zarząd Województwa Małopolskiego, działający przez pełnomocnika: Z-ca Dyrektora ds. Inwestycji Robert Górecki, ul. Głowackiego 56, 30-085 Kraków.
5. Pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 Kpa w zw. z art. 74 ust. 3 ustawy ooś.